

๑๕๗

คำคั่นนั้น ลมวสันต์มาเยือน เล่ม 3

เฟิ่งหลิวซูไต่ 风流书呆

เขียน

หิ่งอั้น

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ก ั ณ

อวี๋เซียงเย้าพี่ชายจนพอใจถึงได้หันกลับมามองบัญญัติ
นางเป็นคนอ่านหนังสือไว ผู้อื่นเพิ่งอ่านจบหนึ่งเล่มบาง
นางอ่านจบห้าเล่มหนา ทั้งยังใช้พู่กันแต้มชาตแดงวงจุดที่ส่งสัยเอาไว้ด้วย
ราวครึ่งชั่วยามให้หลัง บัญชีทั้งหลายถูกคลีกลงจนครบทุกเล่ม
- เฟิ่งหลิวซูไต่

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวของ “อวี๋เซียง” และ “อวี๋ผิ่นเหยียน” ใน คำคีนันั้น ลมวสันต์มาเยือน
ดำเนินมาถึงเล่ม 3 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้วนะคะ บทสรุปทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
ของตัวละครทั้งหลายในเรื่องจะเป็นอย่างไร อวี๋เซียงและอวี๋ผิ่นเหยียนจะได้
แต่งงานกันหรือไม่ ติดตามได้ในเล่มค่ะ

ขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านมีความสุขในการอ่านนะคะ

กดลอจอล

๑๕๗

“...ข้าพ้นเห็นท่านต้องเกาทัณฑ์
จนพลัดตกน้ำ ถึงได้ออกตามหา
ปรารถนาเดียวของข้าคือ
หากท่านบาดเจ็บ ข้าจะเป็นผู้ดูแล
หากท่านตาย
ข้าจะกระโดดน้ำตายตามท่าน”
อวี๋เซียงน้ำตาไหลพราก

คาดไม่ถึง ว่าเหตุการณ์จะกลับตาลปัตรเช่นนี้ ระบุครั้งแรกในชีวิตของน้องสาวคงเลอะแขนเสื้อเขาเรียบร้อยแล้ว อวีผื่นเหียนกระอักกระอ่วนยิ่งนัก พยายามสุดชีวิตที่จะไม่หลุดหัวเราะ

อวีเซียงทั้งอับอายทั้งขายหน้า นางมีอาจชมโทะสะที่จุกแน่นอก เมื่อหลวล์ปู้ผ้าแล้ว ตวาดใส่พี่ชาย “ยังไม่รีบวางข้างลงอีก ข้าหนว! ข้าปวดท้อง!”

อวีผื่นเหียนวางน้องสาวลงบนเตียงอย่างเบามือ อวีเซียงรีบใช้ผ้าห่มห่อร่างไว้ โพล่แต่ใบหน้าขาวเท่านั้น เสียงหวานอู้้อ “รีบ...รีบไปเปลี่ยนเสื้อฝ้าย...อย่าให้ผู้ใดเห็นเซียง!” ถ้ามีคนเห็นซ้ำ นางจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด

คราแรกอวีผื่นเหียนยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก กระทั่งก้มลงเห็นรอยแดงหลายดวงบนแขนเสื้อและอกเสื้อ นี่...คือระดูของเซียงเออร์

มิน่าเป็นตายอย่างไรจึงไม่ยอมให้เขาวางลง มิน่าถึงได้กำชับแล้วกำชับอีก ให้เขารีบกลับไปเปลี่ยนเสื้อ อวีผื่นเหียนพยายามมั่งตร่างน้องสาวออกมาจากผ้าห่ม หัวเราะพูด “เซียงเออร์ เซียงเออร์น้อยของข้า เหตุใดถึงได้นำรักเพียงนี้”

อวีเซียงหน้าแดงกำ ตวาดลั่น “ยังไม่รีบใส่หัวไปอีก!”

“มีระดูนับเป็นเรื่องดีมิใช่หรือ เหตุใดต้องอายด้วย พี่จะอยู่เป็นเพื่อนตัวเอง” เวลาที่อวีผื่นเหียนเบิกบานเสียยิ่งกว่าเบิกบาน เขายินดียิ่งที่ได้เป็นพยานให้กับทุก ๆ การเติบโตของนาง เขาชื่นชอบที่จะสนิทสนมและเป็นผู้เดียวในแผ่นดินที่ล่วงรู้ความลับของนาง ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า นางเกิดมาเพื่อเป็นของเขา

“ใส่หัวไปประเดี๋ยวนี้ อย่ามาถูกตัวข้า!” อวีเซียงเสียงดัง บัดป้องมิให้มือใหญ่ของพี่ชายถูกตัว

แม้คุ้นเคยกับความหน้าหนาและความคิดประหลาด ๆ ของท่านโหวมานานแล้ว แต่หลิวลี่ก็ยังคงสงสัยไม่ได้ สิ่งสกปรกอย่างระดูของสตรีเหล่าบุรุษมิใช่สมควรหนีให้ห่างหรือ เหตุใดท่านโหวของนางถึงได้มีท่าทางตื่นตันใจเช่นนี้ เมื่อคิดดูอีกที ระดูนั้นมิใช่ของสตรีอื่น แต่เป็นของคุณหนูของนาง แน่หนอว่าเขาอย่ามั่งรังเกียจ เขมียังเห็นว่าหอม...ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เห็นว่า ความรักความเมตตาที่ท่านโหวมีต่อคุณหนูมิใช่ธรรมดาอีกต่อไป

ได้ข้อสรุปเรียบร้อยแล้ว หลิวลี่เฝ้าปากแน่น เตรียมก้าวเท้าขึ้นหน้าใช้คำว่า “ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณหนู” กล่อมท่านโหวให้ยอมจากไป ยังไม่ทันได้ดำเนินการตามแผน กลับเห็นเถาหวงเดินนำสาวใช้สองคนเข้าห้องพร้อมอ่างน้ำอุ่นและเสื้อผ้าสะอาดชุดใหม่

อวีผื่นเหียนรู้โดยพลันว่า พวกนางต้องการชำระล้างร่างกายและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้น้องสาว จึงยอมออกจากห้องแต่โดยดี ยังไม่ทันเดินพ้นเขตเรือนของน้องสาว ชายหนุ่มก้มลงมองรอยแดงบนแขนเสื้อและอกเสื้อตนเลือดสปรกที่บุรุษไม่สมควรสัมผัสถูก สำหรับเขาแล้วกลับหอมหวานจนแทบสิ้นสติ หากมิใช่เพราะฝึกควบคุมอารมณ์ตั้งแต่จำความได้ เขาคงยกแขนขึ้นสุดดมให้เต็มปอดไปแล้ว! เครื่องหมายซึ่งแสดงว่าเด็กสาวเติบโตใหญ่กลายเป็นหญิงสาวเต็มตัวนี้ พาให้ชายหนุ่มร้อนรุ่มไปทั้งร่าง...

หน้าต่างบานใหญ่ถูกเปิดออกครึ่งหนึ่งเพื่อระบายกลิ่นอับด้านในแสงทองของดวงตะวันส่องกระทบร่างสูงใหญ่ของเธอ แม้มีม่านโปร่งบังตา

แต่อวี๋เซียงก็ยังรู้ว่าคนด้านนอกคือผู้ใด นางตะเบ็งเสียง “ยังยืนทำอันใดอยู่อีก! เหตุใดไม่รีบกลับไปเปลี่ยนเสื้อ!”

จนเสียงหัวเราะท่วมต่ำลอยไกลไปเรื่อย ๆ อวี๋เซียงถึงได้ยอมให้หลิวลี่เปิดผ้าหม่ที่ห่อร่างตนออก กระโปรงตัวงามชุ่มไปด้วยโลหิตสด เหลือบตาเห็นผ้าขาวทรงผืนผ้า ถ้วยบรรจุเถ้าป่านและป่อ พร้อมทั้งเชือกป่านเส้นยาว อวี๋เซียงหน้าดำทะมึน “ล้อเล่นแล้วกระมัง เจ้าจะให้ข้าใช้สิ่งนี้จริงหรือ”

“ใช่แล้วเจ้าคะ สตรีทุกคนล้วนใช้สิ่งนี้ขับเลือด” เกาหงพยักหน้าตักซีเถ้าป่านและป่อใส่ในผ้าขาว ห่อแล้วเย็บให้แน่นด้วยด้ายขาวและใช้เชือกป่านร้อยห่อผ้าไว้ผูกเอว

อวี๋เซียงกะพริบตาปริบ ๆ พลันนึกเสียดายเวลาหลายปีที่กินเล่นในนาพนี้ อย่างเสียเปล่า ของสำคัญและต้องใช้เป็นประจำทุกเดือนอย่างผ้าอนามัย กลับลืมไปเสียได้ นางโบกมือให้เกาหง “เจ้าไม่ต้องเย็บแล้ว ประเดี๋ยวข้าจะวาดแบบให้ ลองดูที่ว่าทำตามได้หรือไม่ เถ้าป่านและป่อใช้ไม่ได้ ไม่สะดวก”

หลิวลี่เช็ดตัวให้ผู้เป็นนายจนเหงื่อชุ่มร่าง ขอร้องเสียงเบา “คุณหนู ท่านนอนนิ่งๆ ได้หรือไม่เจ้าคะ ห้ามขยับตัว ออกแรงจนเหงื่อออกนะเจ้าคะ มิฉะนั้นจะยิ่งปวดท้องกว่าเดิม รอนจนหายปวดท้องก่อนแล้วค่อยวาดของสิ่งนั้นมีได้หรือเจ้าคะ”

ไม่พุดยั้งดี พอได้ยินหลิวลี่พุด อวี๋เซียงพลันรู้สึกปวดท้องขึ้นมาทันที รวากับมีเข็มเล็กนับพันเล่มที่มอยู่ภายในท้อง หน้านางซีดไร้สีเลือด ยอนนอนนิ่งตามคำขอของหลิวลี่

เพียงไม่นานหลังจากนั้น หมอหลวงเดินทางมาถึง เขียนใบสั่งยาและสมุนไพรบำรุงเลือดให้หลังจากจับชีพจรแล้ว ท่านหมอเฒ่ายืนยันหลายคราว่า มีไข้เรื้อรังใหญ่แต่อย่างใด นอนพักเพียงสองหรือสามชั่วยามและดื่มน้ำขิงต้มอุ่น อาการปวดก็จะทุเลาลง

เกาหงรับหน้าที่ต้มน้ำขิง หลิวลี่ตรงไปยังโถงรับรองแจ้งข่าวแก่สวาทินผู้เฒ่า เพราะแขกเหรื่อที่ยังนั่งเรียงรายจึงต้องกระชิบข้างหู จนหลิวลี่เดินออก

จากโรงแล้ว ชายารัชทายาทจึงถามเสียงเบา “เซียงเออร์เป็นอย่างไรบ้าง”

สุหยินผู้เฒ่ายิ้ม ยกมือป้องปากกระซิบตอบ ชายารัชทายาทถอนหายใจ “ยอดเยี่ยม เด็บโตเป็นผู้ใหญ่ในวันปักปัน ช่างยอดเยี่ยมเหลือเกิน! ท่านต้องกำชับให้นางดื่มน้ำขิงอุ่นๆ และพุทราเชื่อมให้มาก”

หญิงชราพยักหน้ารับ สั่งให้สาวใช้ยกน้ำขิงและพุทราเชื่อมจากโรงครัว ไปยังเรือนของอวีเซียง แยกสตรีทั้งหลายพอคอดเคาได้จากคำของชายารัชทายาท ก้มหน้าต่ำหัวเราะคิกคัก

อวีเมี่ยวฉิกก็ก้มหน้าต่ำเช่นกัน ขบครามแน่น เกลียดอวีเซียงเข้ากระดุกด่า เข้าไม่มา สายไม่มา จำต้องอะอะวาระดูมาในยามที่นางกำลังปักปันด้วยหรือ นางมั่นใจว่าอวีเซียงต้องตั้งใจกลั่นแกล้งนางแน่

หลินซื่อเห็นบุตรสาวหน้าดำคล้ำ ตบหลังมือปลอบใจบุตรสาว ลูกขึ้นยืนพูดเสียงดัง “บุตรสาวคนเล็กของข้าปลอดภัยดีแล้ว ขอขอบคุณทุกท่านที่เป็นห่วงเจ้าค่ะ ด้านในเตรียมโต๊ะอาหารไว้เรียบร้อยแล้ว เชิญทุกท่านร่วมดื่มกินกันก่อนเถิด”

สุหยินผู้เฒ่าลูกขึ้นผายมือให้ชายารัชทายาท องค์หญิงเก้าและฟานเจียวเจียวหายตัวไปได้ลึกลับ พวกนางคงตรงไปยังเรือนเล็กของอวีเซียงแล้ว

หลินซื่อไม่มีทางยอมให้อวีเซียงได้หน้าแต่เพียงผู้เดียว ระหว่างเดินไปยังโต๊ะอาหาร นางชื่นชมอวีเมี่ยวฉิกออกหน้าออกตาว่าเก่งกาจเพียงใด นอกจากปกครองดูแลจนได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว ยังเชี่ยวชาญเรื่องโคลงกลอนและการวาดภาพ ด้วยพอรู้อันลึกหนาบางมาบ้าง มิมีสุหยินคนใดต่อประโยชน์ของหลินซื่อ พวกนางทำเพียงพยักหน้ารับเท่านั้น

เมื่อไรซึ่งการตอบรับจากผู้ใด หลินซื่อเร่งเท้าขึ้นหน้าเข้าไปช่วยประคองสุหยินผู้เฒ่าเดิน พิมพ์ถามเสียงเบา “ท่านแม่ เหตุใดจึงไม่เตรียมบั้นไว้มอบให้ฉีเออร์สักชุดเจ้าค่ะ หากเทียบกันในพิธีวันนี้ของฉีเออร์กับอวีเซียงแล้วยังจะมีผู้ใดเห็นหัวฉีเออร์อีก!”

สุหยินผู้เฒ่าวางมือทาบหลังมือของหลินซื่อที่ประคองแขนตน จิกเล็บลงไปสุดแรง “แล้วเหตุใดยามเจ้าเตรียมบั้นจึงไม่เตรียมให้เซียงเออร์สักชุดเล่า

หากเจ้ามีน้ำใจให้ ข้าเองก็ไม่ลังเลที่จะมอบน้ำใจตอบกลับเช่นกัน น่าเสียดายน่าเสียดายที่เจ้าไม่เคยถามถึงปืนที่ใช้ในพิธีของเซียงเออร์สักคำ ข้าและเหยียนเออร์จึงจำต้องเตรียมด้วยตนเอง เอะ! หากถามถึงความลำเอียงข้าสู้เจ้าไม่ได้แน่!” พุดจบ หมิงชราหันกลับไปยิ้มให้ชายารชทายาท

เครื่องหน้าทั้งห้าของหลินซื่อปิดเบี้ยวด้วยแรงโทสะ แต่เมื่อหันเหินบุตรสาวต้อนรับแขกเหวี่ยงด้วยท่วงท่าสง่างามและเปี่ยมไปด้วยมารยาท ความภูมิใจขึ้นกลางอก หลินซื่อกลับมายิ้มแย้มช่วยต้อนรับแขกดังเดิม

เรือนเล็กทางฝั่งตะวันตกของจวน องค์หญิงเก้าและฟานเจียวเจียวแบ่งกันดื่มกินน้ำขิงอุ่นและพุทราเชื่อมบนเตียงหลังใหญ่ อวี๋เซียงเองก็ถือถ้วยน้ำขิงไว้ในมือหนึ่งถ้วยเช่นกัน แต่กลับไม่รู้สึกรู้ว่าอาการปวดท้องทุเลาลงแต่อย่างใด จิบๆ ไม่กี่อึกก็วางถ้วยลง

“คุณหนูรีบดื่มตอนร้อนๆ สิเจ้าคะ จะได้หายปวดท้อง” เกาหงพยายามคะยั้นคะยอ

อวี๋เซียงทำหูทวนลมหลายรอบ สุดท้ายจึงยอมดื่มกว่าครึ่งถ้วย เกาหงช่วยเช็ดมุมปากให้ กล่อมกันอีกรอบจนเห็นอวี๋เซียงดื่มไม่ไหวแล้วจริงๆ ถึงยอมเก็บถ้วย

องค์หญิงเก้าหยิบพุทราเชื่อมเข้าปาก “โจรขโมยขนม ตกลงแล้ว เจ้าป่วยเป็นอันใดกันแน่”

“ข้าเติบโตใหญ่แล้ว” อวี๋เซียงถอนหายใจ ที่ไม่สบายใจที่สุดก็คือเรื่อง “เติบโตใหญ่แล้ว” นี้แหละ เพราะพิการชา แม้กระทั่งผ้าซักระดุ้งต้องลำบากคนอื่นคอยเปลี่ยนให้ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้ใจยอมรับได้เลยจริงๆ ยังโชคดีที่เคยมีประสบการณ์ในภพก่อนแล้ว อวี๋เซียงถึงพอลหลับตาลงข้างหนึ่งได้

องค์หญิงเก้ากลับจ้องแต่เพียงทรวงอกนูนเด่นของสหาย มีอาจบิตั้งความอิจฉาในแววตาเอาไว้ได้...เติบโตใหญ่แล้ว หมายความว่าตรงนี้เติบโตใหญ่ขึ้นมาอีกหรือ

อวี๋เซียงขมวดคิ้วแน่น กระซิบสาปเสียดชะพุดเสียงแข็ง “เก็บสายตา

กลับไปประเดี๋ยวนี้ มิใช่ตรงนี้เติบโตใหญ่”

“อ้อ หมายถึงด้านล่าง” ฟานเจียวเจียวกลืนพุทราเชื่อมลูกโตลงท้อง พุดเสียงดัง สีหน้าสดใส

อวี๋เซียงสาลักน้ำลายทันทีที่ได้ยิน ถอนหายใจแผ่วเบา หากจะโทษก็ต้องโทษนางที่เลือกเด็กประหลาดสองคนนี้มาเป็นสหาย เอ้อ...ยามนั้นนางคงไม่มีตัวเลือกอื่นแล้วจริง ๆ

ความสนใจขององค์หญิงเก้าถูกดึงไปยังตำแหน่งอื่น มองตามทีฟานเจียวเจียวซี เอ็มมือออกหวังสัมผัส กลับถูกอวี๋เซียงปัดออก ใบหน้าองค์หญิงเก้าเต็มไปด้วยความสงสัย “ด้านล่างเติบโตใหญ่อย่างไร”

“มีระดูไหลออกมา” เป็นอีกครั้งที่ฟานเจียวเจียวช่วยตอบคำถามแทน “ระดูคืออันใด”

“เป็นน้ำชนิดหนึ่ง เมื่อมีระดูก็แสดงว่าเจ้าพร้อมที่จะคลอดลูกแล้ว”

“โจรขโมยขนมจะคลอดลูกแล้วหรือ มิน่าท้องนางถึงใหญ่ขึ้นกว่าเดิม!” องค์หญิงเก้าร้องเสียงหลง จับจ้องช่วงท้องที่นูนขึ้นของอวี๋เซียงเซมิ่ง

อวี๋เซียงอยากคุกเข่าโขกศีรษะขอให้สหายทั้งสองหยุดพูดเหลือเกิน แต่เพราะทำไม่ได้ นางจึงเขวี้ยงพุทราเชื่อมใส่เด็กสาวทั้งสอง “มองอันใดของพวกเจ้า ขำฟันผ้าอุ่นไว้ต่างหาก ไม่ใช่ตั้งครรภ์สักหน่อย! อย่าเพ็งตีโพยตีพายได้หรือไม่ ไม่เจอกันยังไม่ทันครบชั่วยามจู่ ๆ ท้องข้าจะโตเพียงนี้ได้อย่างไร ห้ามนำเรื่องนี้ออกไปพูดให้คนนอกได้ยินเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่!”

ฟานเจียวเจียวและองค์หญิงเก้าเบิกตากว้าง พยักหน้าหงิก ๆ

เถาหวงและหลิวลี่ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูห้อง แม้มปากแน่นกลั่นหัวเราะขณะยอบกายคาระতানโหว สีหน้าชายหนุ่มเกือกระดาก ไม่รู้ว่าสมควรหัวเราะหรือร้องให้กับบทสนทนาของทั้งสามคนในห้องดี

“จงเข้าไปแจ้งองค์หญิงเก้าและคุณหนูฟาน งานเลี้ยงที่โถงรับรองเริ่มแล้ว หากยังไม่รีบไปจะไม่ทันกินของอร่อย” อวี๋ผินเหียนพุดเสียงดังเป็นพิเศษ ไม่ต้องรอให้หลิวลี่เข้าไปรายงาน เด็กสาวทั้งสองเปิดประตูเดินสวนออกมาทันควัน เดินแกมวิ่งกลับไปยังโถงรับรองที่จัดงาน

อวีผิ่นเหยียนส่ายหน้าจนปัญญา เดินเข้าห้องนอนผ่านฉากบังตา จึงเห็นน้องสาวนอนซุกในผ้าห่ม เพราะพันผ้าอุ่นไว้ ช่วงท้องถึงใหญ่กว่าเดิมมาก มองคล้ายหญิงตั้งครรภ์หกเจ็ดเดือน

“ยังปวดท้องอยู่หรือไม่” อวีผิ่นเหยียนนั่งลงบนเตียง

อวีเซียงกวาดตามองเสื้อผ้าของเขา เห็นชายหนุ่มเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าไหมสีดำจึงพยักหน้าด้วยความพอใจ อ้อมแอ้มตอบกลับเสียงหวาน “ยังปวดอยู่เจ้าคะ เหมือนถูกมีดผ่าท้องอย่างไรอย่างนั้น”

“ปวดเพียงนั้นเชียวหรือ” อวีผิ่นเหยียนขมวดคิ้วแน่น เปิดผ้าห่ม ผืนหนา แกะผ้าอุ่นที่ประคบท้องออก คลายสายรัดเอว แหวกسابเสื้อออก และวางมือใหญ่ลงบนหน้าท้องขาวผ่อง นวดให้เบามือ “แบบนี้ยังปวดอีกหรือไม่ ได้ยินท่านหมอล่วงว่า นวดเบาๆ จะช่วยคลายอาการปวดท้อง”

“ท่านถามเรื่องนี้กับท่านหมอมาหรือเจ้าคะ” อวีเซียงหน้าแดงก่ำ ดวงตาเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา

“เรื่องสุขภาพร่างกายของเจ้า ข้าจะไม่ถามให้รู้ชัดได้อย่างไร” อวีผิ่นเหยียนไม่อับอายแม้แต่น้อย คิดว่าอาการปวดของนางอาจหายเร็วกว่านี้ ถ้าเขาจุมพิตปลอบใจ ชายหนุ่มก็มึนหน้าลงจูบหน้าท้องเนียนแผ่วเบา

อวีเซียงหน้าแดงจนแทบคันเลือดออกมาได้ พิมพ์เสียงเบา “ชายชาติศรี เช่นท่านถามเรื่องระดูกับท่านหมอ ไม่รู้สึกขายหน้าบ้างหรือเจ้าคะ”

“ขอเพียงเจ้าหายปวดท้อง ต่อให้ต้องขายหน้ากว่านี้ข้าก็ทำได้” มือใหญ่ของชายหนุ่มเลื่อนต่ำลงกว่าเดิม จนสัมผัสถูกเชือกป่านที่สะโพกอ้อม เขาถามด้วยความประหลาดใจ “เชือกป่านนี้เอาไว้ทำอันใด”

ความตื้นตันที่เอ่อล้นหัวใจหายวับไปเพราะประโยคนี้ อวีเซียงปิดมือ อวีผิ่นเหยียนออก ตะเบ็งสุดเสียง “ไม่ต้องมายุ่ง! ใส่หัวไปประเดี๋ยวนี้!” เชือกป่านมีไว้รัดผ้าซักระดูกับจุดสวณของนางอย่างไรเล่า จับถูกก็เท่านั้น เหตุใดต้องถามด้วย!

อวีผิ่นเหยียนจะรู้ได้อย่างไรว่าเชือกป่านเส้นนั้นสำคัญมากเพียงใด แต่เมื่อเห็นเด็กสาวอับอายจนหน้าแดงก่ำ ดวงตาคู่คมเป็นประกายวาววับ รู้สึกว่า

นางทั้งนำรังแกทั้งนำเอ็นดู รีบหัดมือกลับ พยายามหลอกกล่อน้องสาวต่อ
“เออละๆ พี่ไม่ถามแล้วๆ พี่จะนัดท้องให้เจ้าต่อเงียบๆ ไม่ถามอีกเด็ดขาด”
เขาไม่เคยเย้านางทั้งสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มเช่นนี้มาก่อน สีหน้า
อวีผื่นเหียนเบิกบาน สีหน้าอวีเซียงกลับดำทะมึน

ทดลองอ่าน

การนวดท้องให้ ได้ผลลัพธ์ที่ดีเกินคาด อาจเพราะมือใหญ่
อุ่นจัดและลงน้ำหนักนวดพอเหมาะ ถึงให้ผลดีกว่าผ้าอุ่นประคบท้อง อวิเชียง
เหลือบตามองพี่ชายเล็กน้อย ยอมนอนหนึ่งในอ้อมกอดของเขา

อวิผีนเหียนสั่งเปลี่ยนผ้าห่มของน้องสาว จากผืนเล็กสำหรับห่ม
คนเดียวเป็นผืนใหญ่สำหรับห่มสองคนนานแล้ว เห็นนางหลับตาพริ้มนอน
หนุนแขนขาต่างหมอน มืออีกข้างที่นวดให้นางจึงเลื่อนขึ้นบนช้าๆ

ระดูครั้งแรกรุนแรงยิ่งกว่าครั้งใด ผ้าซับระดูที่สวมใส่ยังเป็นสิ่งประติษฐ์
ของโลกโบราณที่ไม่ให้ความมั่นใจเลยสักนิด อวิเชียงนอนตัวแข็งบนเตียง
มิกล้าขยับมั่วซั่วเพราะกลัวทำชุดของพี่ชายเลอะ เห็นเขาเลื่อนมือคล้ายต้องการ
ขยับตำแหน่ง นางขู่พอๆ “ห้ามขยับบนตัวข้า!”

“เพราะเหตุใด ยังปวดอยู่หรือ” อวิผีนเหียนถามทันที มือที่เลื่อน
ขึ้นบนเลื่อนกลับลงล่าง เริ่มนวดใหม่

เพราะหยุดนวดสักพักแล้ว เมื่อนวดใหม่ของเหลวอุ่นจัดจนเกือบร้อน
ถึงได้ไหลออกมาอีกครา อวิเชียงหน้าแดงก่ำ ตะโกนลั่น “ไม่ต้องนวดแล้ว!”

อวิผีนเหียนถอนหายใจ “หมอหลวงว่า ช่วงนี้เจ้าจะมีอารมณ์แปรปรวน
ผิดปกติ อิม เป็นอย่างที่เขาว่าจริงด้วย เด็กดีของพี่ อย่าเพิ่งอแงเลย

ให้พี่น้องท้อ เจ้าจะได้หายปวดอย่างไรเล่า” เอ๋เอ๋ยเกลี้ยกล่อมพลงลงมือ นวดต่อ

อวี๋เซียงหน้าดำทะมึน แม้มปากอยู่นานจนรู้สึกว่าจะใกล้จะถึงขีดจำกัด ของเถ่าป่านและป่อแล้ว ถึงได้สลัดความอาย พิมพ์เสียงเบาข้างใบหูพี่ชาย “ไม่ต้องนวดแล้ว ยิ่งนวดเลือดก็ยิ่งไหลเยอะ ถ้าชุดท่านเปื้อนก็อย่ามาโทษข้า แล้วกัน!”

อวี๋ผິ่นเหียนกะพริบตาปริบ ๆ ครูใหญ่กว่าจะเข้าใจสิ่งที่น้องสาวพูด ดวงตาคมเข้มแสงขึ้น เขาสูดลมหายใจลึกหลายครา ยอมวางมือเฉย ๆ บนหน้าท้องเนียน ไม่นวดต่อ

เนิ่นนานที่ภายในห้องไร้ซึ่งเสียงพูดคุย อวี๋ผິ่นเหียนหัวเราะเสียงพราว “ชุดเปื้อนก็ปล่อยให้เปื้อนไปสิ มีอาจหนเห็นเจ้าเจ็บเพียงเพราะกลัวเสื้อผ้า ไม่ก็ชุดเปื้อน ก็จะช่วยนวดให้เจ้าต่อ อย่างมากที่สุดก็แค่ให้เถาหงและหลิวลี่ เปลี่ยนชุดให้เจ้าใหม่” สีหน้าเขาล้ำยืมคล้ายไม่ยิ้ม ขณะขยับมือนวด

อวี๋เซียงอยากบัดมือพี่ชายออก แต่ราวกับเรี่ยวแรงของนางถูกแววตา จริงใจของเขาสูบไปจนสิ้น นางซบหน้าแนบอกกว้าง เอ๋เอ๋ยเสียงแผ่วเบา “พี่ใหญ่ เหตุใดวันนี้ท่านถึงได้แปลกไปกว่าปกติ ไม่เหมือนท่านคนเดิม”

ยามตอบคำถาม เขามีอาการกลบความพอใจในน้ำเสียงเอาไว้ได้ “เพราะ ในที่สุดเซียงเอ๋อร์ของข้าก็เติบโตใหญ่แล้ว ข้าดีใจมาก รู้หรือไม่ว่า ข้ารอวันนี้มานานเท่าไรแล้ว”

แม้มิได้อธิบาย แต่เปลวเพลิงในแววตาที่ทอดมองมา กระทั่งคนโง่เง่า ยังจับความนัยที่แฝงอยู่ได้ ดวงตาคู้งามของอวี๋เซียงแดงระเรื่อ ซุกหน้าแนบอกกว้าง ไม่สบตาชายหนุ่ม เพราะหนทางเบื้องหน้าช่างยากลำบาก เหลือเกิน นางจึงไม่ยอมหลงไปตามการชักนำของเขา...ใด ๆ ในโลก มีสัมพันธ์ใดที่แน่นแฟ้นกว่าญาติพี่น้องอีกหรือ เหตุใดนางถึงต้องแลกสัมพันธ์ พี่ชายที่ยั่งยืนและยืนยาวตลอดไป กับสัมพันธ์ชายหญิงที่อาจมีเลิกราหรือหมดรักด้วย

อวี๋ผິ่นเหียนหันหน้าขมิ้ม จับคางเล็กบังคับให้นางมองสบตา ขณะ

จะเฉลยเรื่องชาติกำเนิดที่แท้จริงให้นางฟัง กลับได้ยินเสียงของหมาหวัมว์ดังขึ้น “ท่านโหว แยกแล้วเจ้าคะ! แยกในงานที่กินพุทราแห้งล้วนถูกพิษทั้งสิ้น!”

อวีเซียงตื่นตะลึงยิ่ง ยันตัวเตรียมลุกขึ้น แต่กลับถูกอวีผืนเหยียนดันกลับลงนอนดังเดิม เขาว่าเสียงขรึม “จงพักผ่อน มีพื่ออยู่ตรงนี้ ไม่มีทางเกิดเรื่องร้ายใดได้” เขาหันพูดกับเถาหงและหลิวลวี่ “เผื่อนายของพวกเจ้าไว้ให้ดี ห้ามไม่ให้นางออกจากเรือนเด็ดขาด”

เถาหงและหลิวลวี่ยอบกายรับคำสั่ง อวีผืนเหยียนหันมองน้องสาวอีกครั้งก่อนหมุนตัวเดินออกจากห้อง

เรื่องนี้ ว่ากันตามจริงล้วนเป็นความผิดของอวีเมี่ยวฉี เพราะนางใจแคบ ไม่อยากเห็นคนอื่นได้ดี จึงพยายามสุดกำลังเพื่อยึดอำนาจปกครองจนมาไว้กับตน รวมถึงการซื้ออาหารเข้าจวนด้วยเช่นกัน เพราะก่อนหน้านี้เคยดูแลแต่เพียงครอบครัวพ่อค้า จึงได้ดูบาปวิธีใหญ่ของจวนโหว คิดว่าคงไม่แตกต่างกันมากนัก

แม้หลายปีที่ผ่านมาจวนหย่งเล่อโหวจะมีได้ไปมาหาสู่กับชนชั้นสูงจวนอื่นสักเท่าไร แต่พิธีปักปันนี้กลับเต็มไปด้วยแขกเหวี่ยงศักดิ์มากมาย และไม่รู้ว่อาวีเมี่ยวฉีวางแผนเช่นไร โรงครัวถึงได้ซื้ออาหารแห้งและของสดเข้ามาน้อยเกินไป งานเลี้ยงเพื่องดำนินไปได้เพียงสองเค่อ อาหารบนโต๊ะกลับหมดเกลี้ยงทุกอย่าง

ตามระเบียบเคร่งครัดของชนชั้นสูง หนึ่งโต๊ะสิบสองเก้าอี้ トラบไต้ที่ตะเกียบของคนบนโต๊ะยังไม่หยุดนิ่ง อาหารบนโต๊ะต้องเต็มเต็มเสมอ การปล่อยให้จานว่างเปล่า สำหรับชนชั้นสูงที่คุ้นชินกับระเบียบเคร่งครัดจนกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัตินี้แล้วถือเป็นการดูหมิ่น หยามเกียรติ และไร้มารยาทที่สุด สำหรับเจ้าของงานแล้ว ถือเป็นการขายหน้าอย่างที่สุด

บ่าวไพร่สนใจแต่เติมอาหารบนโต๊ะของชายารัชทายาท โต๊ะของแขกคนอื่น ๆ มิได้ปรายตามองแม้แต่หน่อย หลินซือและอวีเมี่ยวฉีร่อนรนจนนั่ง

ไม่ติดเก้าอี้ แต่ด้วยจนปัญญาจึงทำได้เพียงหันมองขอความช่วยเหลือจาก
สุหยินผู้เฒ่า นางถอนหายใจยาว ลังบ่าวไพร่หน้าของว่างเข้ามาเติมเพื่อมิให้
เสียหน้ากว่าเดิม

สุหยินผู้เฒ่ารักพุทราแห่งเป็นชีวิตจิตใจ ทุกปลายฤดูใบไม้ร่วงต้น
ฤดูหนาว ต้องให้คนไปกว้านซื้อพุทราแห้งทั่วเมืองหลวงมาเก็บไว้เพื่อจะได้มีกิน
ตลอดฤดูหนาว ครั้งนี้มีอาจเก็บไว้กินตามลำพังได้อีกต่อไป พุทราแห้งสีแดง
เข้มเม็ดโตผิวมันวาวพูนด้วยกระเบื้องขาว สีสันสดใสชวนรับประทาน
จนหยั่งเล่อโหวพอกู้หน้าคืนมาได้บ้างแล้ว

สุหยินผู้เฒ่ายิ้มกว้างเติมใบหน้า ผายมือเชิญแขกทั้งหลายลิ้มรสกัน
ตามสบาย เพราะองค์หญิงเก้าและฟานเจียวเจียวเพิ่งตามมาถึง อีกทั้งยังกิน
พุทราเชื่อมจากเรือนของอวี๋เซียงมามากแล้ว จึงหยิบกินเพียงคนละหนึ่งลูก
เท่านั้น ชายารัชทายาทอยู่ในช่วงบำรุงเลือด หยิบกินสองลูก สุหยินและ
คุณหนูชนชั้นสูงทั้งหลายเห็นแก่หน้าสุหยินผู้เฒ่าหยิบพุทราแห้งขึ้นกิน ก่อนชม
ถึงความหอมหวานของมัน มีมีผู้ใกล้กล้าพูดเรื่องอาหารขาดอีกต่อไป

อวี๋เมี่ยวฉีและหลินซือยังไม่ทันถอนหายใจด้วยความโล่งอก กลับเห็น
องค์หญิงเก้ากระแอมไอลายครา ตามมาด้วยฟานเจียวเจียว สุหยิน
ผู้เฒ่าอวี๋ ชายารัชทายาท...และแขกทุกคนที่กินพุทราแห้ง พวกนางยกมือ
ทาบหน้าอกไอโซลกเสียงดัง

วิญญาณหมาห่มมัวแทบหลุดจากร่างเมื่อได้เห็น พยายามรวบรวมสติ
วิ่งไปตามอวี๋ผิ่นเหยียน หากเกิดเรื่องร้ายกับชนชั้นสูงกลุ่มนี้ ต่อให้ท่านโหว
มีอำนาจมีบารมีมากกว่านี้สิบส่วนก็เกรงว่าคงมีอาจพ้นความผิดไปได้

ยามที่อวี๋ผิ่นเหยียนมาถึง ในโถงรับรองอุ่นวยถึงขีดสุด ที่กินพุทรา
แห้งไปหน้าซัดขาว ไอโซลกเสียงดัง พยายามอาเจียนพุทราออกมา ที่มิได้กิน
พุทราแห้งชิ้นนี้หวัดร้องด้วยประโยคประมาณว่า “ฆ่าคนปิดปาก” “วางยา
ทั้งห้องโถง” “ช่วยด้วย คนจะตายแล้ว” และอื่นๆ อีกมากมาย

“ใจเย็นก่อนเถิด ยิ่งร้อนรนเลือดลมยิ่งสูบฉีด เลือดลมสูบฉีดจะยิ่ง
ทำให้พิษกระจายทั่วร่างเร็วขึ้น ใจเย็นก่อน สูดลมหายใจลึกๆ หายใจนิ่ง

สงบ ๆ เป็นโหวจะให้คนไปตามท่านหมอบประเดี๋ยวนี้ ไม่เกินครึ่งเค่อทุกท่าน จะได้รับการตรวจชีพจรอย่างแน่นอน” เพราะบุรุษสตรีต้องแบ่งแยก อวี่ผິ่นเหียนจึงสั่งให้คนกางฉากบังตากันกลางระหว่างฝั่งบุรุษกับฝั่งสตรี ได้ยินเพียงเสียงท่มของอวี่ผິ่นเหียนที่กังวานทั่วห้อง ชายารัชทายาทซึ่งผ่าน ลมฝนมาไม่น้อยเป็นคนแรกที่สงบลง นางประคององค์หญิงเข้ามานั่งข้างกาย สุตลมหายใจลึกตามทิวี่ผິ่นเหียนขึ้นเนะ นางกำนัลด้านหลังช่วยโบกพัด และลูบหลัง

สูหยินฟ่านประคองฟ่านเจียวเจียวลงนั่งเช่นกัน พยายามข่มความ หวาดกลัวสุตลมหายใจลึก เห็นผลลัพธ์ที่ยอดเยียม บรรดาสูหยินคุณหนู ลองทำตามบ้าง ความวุ่นวายภายในโถงค่อย ๆ คลี่คลายลง

หลินซือและอวี่เมี่ยวฉีมิได้กินพุทราแห้งจึงยังสุขสบายดี ร่างสันเทา ของพวกนางทอดกันแน่น นี่เป็นงานแรกที่อวี่เมี่ยวฉีเป็นแม่งาน หากมีคนถูก ยาพิษจริง แน่แน่นอนว่าคนแรกที่ต้องถูกลงโทษก็คือนาง

ชื่อเสียงเสื่อมเสียยังพอมีหนทางกู้คืน กลัวก็แต่จะถูกลงโทษเช่น ครั้งก่อน ภาพคุกไต้ดินที่ถูกควบคุมด้วยหน่วยของครักษ์หลงหลินยังติดตาง จนทุกวันนี้ เด็กสาวเข่ามือมารดา หวังชวนกันเดินหลบออกจากโถง

ทว่าน่าเสียดายที่อวี่ผິ่นเหียนสั่งล้อมโถงรับรองนี้ไว้แล้ว ไร่ซึ่ง คำนูญาตาจากเขาห้ามผู้ใดเข้าออกอย่างเด็ดขาด องค์กรฯหลงหลินอีกหน่วย คุมตัวผู้เกี่ยวข้องกับพุทราแห้งกระสอบนี้เข้ามา แหกชนชั้นสูงถูกพิชตั้งมาก เช่นนี้ อีกทั้งในกลุ่มคนที่ถูกพิชยังรวมถึงชายารัชทายาทและองค์หญิงเก่าด้วย เพื่อให้ความยุติธรรมแก่ทุกคนและเพื่อรักษาชื่อเสียงของจวนหย่งเล่อโหว เขาจำต้องสืบหาข้อเท็จจริงอย่างเปิดเผย หากมีพิธีศพเพียงหนึ่งข้อที่พวกนาง นึกสงสัย เชื่อเถิดว่าเข่าวันพรุ่งต้องมีฎีการ้องเรียนเขาที่บิดา หรือสามี หรือพี่ชาย หรือน้องชายของพวกนางเขียนวางอยู่บนโต๊ะของฮ่องเต้เป็นแน่

แขกเหรื่อหลายสิบที่มาร่วมพิธีปักปิ่นในโถงรับรองจวนหย่งเล่อโหว ของแม่ทัพอวี่ถูกวางยาพิชพร้อมกันกลางวันแสด ๆ ต่อให้มากความสามารถ กว่านี้ เขาก็มีอาจเลื่องความสงสัยของฮ่องเต้ได้ สรุปคือ...เรื่องนี้หากจัดการ

ไม่ดี ไม่เพียงอนาคตของเขา แม้กระทั่งจวนโหวทั้งหลังก็อาจปกป้องไว้ไม่ได้
สูญหินผู้เฒ่ารู้ดีถึงความร้ายแรงของเรื่องนี้ หญิงสาววิ่งเวียนแทบสิ้นสติ
หลายรอบ แต่เพราะกตลั่นได้กลิ่นคาวเลือดจึงยังประคองสติไว้ได้ สิ่งเลื่องดัง
“สอบสวนพวกเขาทีละคนด้วยเสียงอันดัง ให้แขกเหวี่ยงได้ยินกันทั่ว”

เป็นเวลาเดียวกันกับบรรดาท่านหมอสั่งถูกตามตัวมาถึง องค์กรฯ
หลงหลินพาพวกเขาและแขกสตรีที่ถูกพิษไปยังห้องข้างฝั่งตะวันออกเพื่อ
จับชีพจร เหลือหมอลงผู้หนึ่งซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องพิษไว้ตรวจสอบพุทราแห้ง
ในโถงรับรองฝั่งบุรุษ แขกสตรีซึ่งมิได้ถูกพิษนั่งรอฟังการสอบสวนอยู่หลังฉาก
บังตาฝั่งสตรี หากมิได้คำตอบที่น่าพอใจ วันนี้พวกนางไม่มีทางยอมกลับ
จวนแน่

หลินซือและบุตรสาวเพิ่งเดินถึงประตูโถง ก็ถูกองค์กรฯหลงหลิน
พาตัวกลับมาส่งให้อวีผื่นเหียน สายตาเย็นชาที่ตัวดมดมของเขาทำให้พวกนาง
สองแม่ลูกต้องเดินกลับเข้าไปหลังฉากบังตา

คนแรกที่ถูกสอบสวนคือ พ่อบ้านซึ่งเป็นผู้ซื้อพุทราแห้งกระสอบนี้
เข้าจวน ยังไม่ทันถาม เขาสารภาพทุกอย่างที่รู้ทันที...ที่แท้หลังจากอวีเมี่ยวฉี
ได้อำนาจปกครองจวน งบประมาณใดที่เคยได้ล้วนถูกหักทิ้งสิ้น และไม่รู้ว่
นางปกครองจวนเช่นไร จากที่เคยทำกำไรกลับกลายเป็นขาดเนื้อ นางสั่ง
เปลี่ยนตัวเจ้าแก้ว คนจัดซื้อวัตถุดิบ และผู้ทำบัญชีร้านค้า ใครที่อวีเซียง
เคียววางตัวไว้ต่างถูกเปลี่ยนทุกตำแหน่ง เช่นนี้จึงเป็นพายุหิมะในคืนหนาวเหน็บ
เพียงไม่กี่เดือนเงินสดที่จวนหย่งเล่อโหวมีจึงไม่เพียงพอใช้จ่าย

อวีเมี่ยวฉีจนปัญญา สุดท้ายสั่งให้แต่ละเรือนในจวนประหยัดกว่าเดิม
กระทั่งเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มหรืออาหารการกินล้วนลดคุณภาพลง อย่างมองว่า
อาหารในจวนหย่งเล่อโหวจะยังเลิศรสดังเดิม หากสังเกตให้ดีจะพบว่าวัตถุดิบ
ลดคุณภาพลงมาก หลายเดือนก่อนสูญหินผู้เฒ่าแจ้งว่าต้องการใช้เงินซื้อหา
พุทราแห้งเข้าจวน แต่ในมือนางมีอยู่เพียงสามร้อยตำลึงเท่านั้น อวีเมี่ยวฉี
สั่งให้พ่อบ้านคนนี้ซื้อพุทราแห้งปริมาณห้าร้อยตำลึงในงบสามร้อยตำลึง
เขายักยกไปเองสองร้อยตำลึง เหลือเพียงหนึ่งร้อยตำลึงสำหรับซื้อพุทราแห้ง

แต่หนึ่งร้อยตำลึงมีอาจซื้อพุทราเลิศรสปริมาณมากได้ ระหว่างกลัดกลุ้มใจ พ่อบ้านเดินผ่านถนนสายเล็ก เห็นร้านมุมนิสุดขายพุทราแห้งสีแดงสดลูกใหญ่ในราคาถูกแสนถูก เขาไม่ถามหาที่มาที่ไป เหมาพุทราแห้งมาหมดร้านทันที

เป็นเวลานั้นที่หมอหลวงตรวจพุทราแห้งเรียบร้อยแล้ว เขารายงานเสียงดัง “ท่านโหว พุทราแห้งเหล่านี้คือพุทราขึ้นราที่เก็บค้างตั้งแต่ฤดูหนาวปีก่อนขอรับ เพราะรมควันด้วยกำมะถัน นอกจากจะทำให้ราที่เกาะอยู่บนผิวหายไปแล้ว ยังทำให้ผิวพุทรากลับมาเต่งตึงดังเดิม พ่อค้าจึงสามารถนำกลับมาขายเป็นของใหม่ เป็นเหตุให้แขกสูงศักดิ์ทั้งหลายรู้ลี้กวี้นและพะอืดพะอมเมื่อได้กิน เพื่อล้างพิษกำมะถันนี้ ขอให้ท่านโหวสั่งคนนำน้ำถั่วเขียวต้มมาให้ทุกท่านดื่มเถิดขอรับ”

หมอต่านหนึ่งเดินออกจากห้องข้างฝั่งตะวันออกข้ามจากบังตาไปยังฝั่งบูรุษ รายงานผลการจับชีพจร

แขกสตรีที่นั่งอยู่ด้านหลังหุ้ผึ้ง คาดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้ฟังเรื่องเล่าพะภายในจวนหย่งเล่อโหว แล้วเมื่อครู่ที่หลินซือเยินยออี๋เมี่ยวฉีให้พวกนางฟังเล่า เอะ เพียงเงินซื้อพุทราแห้งให้ท่านยายยังจัดการไม่ได้ นับประสาอันใดกับทรัพย์สินจำนวนนับไม่ถ้วนและกิจการมากมายเหล่านั้นของจวนหย่งเล่อโหว

ปาวประกาศทั่วเมืองว่ารับหลานสาวคนใหม่กลับจวน ที่แท้กลับรับมาเพียงดาวหายนะเท่านั้น เป็นคราวเคราะห์ของจวนหย่งเล่อโหวแล้ว!

หญิงชรายกนิ้วเหี่ยวยื่นชี้หน้าอี๋เมี่ยวฉี ด้วยโทสะจุกแน่นกลางอก สูหยินผู้เฒ่าจึงพูดไม่ออก อี๋เมี่ยวฉีเป็นดาวหายนะจริงๆ ดาวหายนะของจวนหย่งเล่อโหวอย่างแท้จริง เพียงพริบตาก็ทำให้จวนโหวตกต่ำได้ถึงเพียงนี้ วันนั้นไม่สมควรรับนางกลับจวนมาเลย

เดิมคิดว่าอย่างไรนางก็เป็นบุตรสาวสายตรงคนหนึ่ง คงก่อเรื่องใหญ่ได้ไม่ได้ คาดไม่ถึงว่าพรสวรรค์ของนางจะมากล้นเพียงนี้ สูหยินผู้เฒ่ามีอสน์ปากสั้นเพราะแรงโทสะ

ใบหน้างามของอี๋เมี่ยวฉีแดงก่ำก่อนค่อยๆ กลายเป็นเขียวคล้ำ หาก

มิใช่มีหลินเชื้อคอยพุงอยู่ นางคงลืมนานแล้ว ไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะถูกฉีกหน้าท่ามกลางฝูงชน ทรมานยิ่งกว่าถูกขังในคุกใต้ดินเสียอีก ทรมานจนอยากกางเล็บขึ้นข่วนหน้าตนเอง เพื่อที่วันหลังเมื่อพบเจอผู้ใด คนเขาจะได้จำหน้านางมิได้

สีหน้าอวีผืนเหียนเย็นชายามออกคำสั่ง ให้องค์รักษ์หลงหลินออกไปจับตัวครอบครัวพ่อค้าพวกราแห้งมา พยักหน้าให้หมาห่มัวมัว หึงขราทราพบโดยพลัน สั่งสาวใช้ทั้งหลายตามท่านหมอลงไปตัมยาแก้พิษกำมะถัน เพิ่งเปิดประตูโถงรับรอง กลับเห็นรถเข็นของอวีเซียงเคลื่อนไถลเข้ามา ด้านหลังมีสาวใช้ถือของจำเป็นที่สุดในเวลานี้ นั่นคือน้ำถั่วเขียวต้ม

กดลอจอ่าน

หม่อมบัวมารับสาวเท้าขึ้นหน้า ช่วยเข็นรถของอวี๋เซียงเข้าด้านใน “คุณหนู มาได้อย่างไรเจ้าคะ ท่านไม่สบายมิใช่หรือ”

แขกสูงศักดิ์ในงานเลี้ยงถูกพิชพร้อม ๆ กัน อวี๋เซียงจะยังนอนนิ่งได้อย่างไร ทางหนึ่งสั่งคนมาฟังข่าวยังโง่รับรอง อีกทางให้คนวิ่งไปตามหมอเหวดดาเผียวข้างจวน เพราะฝีมือการปลูกและดูแลสมุนไพรของอวี๋เซียงเป็นหนึ่งในแผ่นดิน หมอเหวดดาเผียวจึงตั้งใจซื้อจวนหลังน้อยข้างจวนหย่งเล่อโหว ด้วยไปมาสะดวก เขาก็มีข้อแลกเปลี่ยนพิเศษเพื่อให้อวี๋เซียงยอมดูแลต้นกล้าให้เสมอ ๆ

แม้เครื่องถูระเบียบ แต่อย่างไรหมอเหวดดาเผียวก็เป็นเพียงมนุษย์ซึ่งยังมีความละโมภผู้หนึ่ง ไม่เพียงจับชีพจรเรียกค่าเหนื่อยสูงลิบ ยังเปิดเตาหลอมยาลูกกลอนออกมาขายโดยเฉพาะอีกด้วย ราคาของยาลูกกลอนเหล่านั้นสูงเสียจนคนฟังชนลูกชั้น เพราะอาจารย์ของเขาเคยช่วยชีวิตอดีตฮ่องเต้มาก่อน ดังนั้นต่อให้มีผู้ร่ำเรียนเขามากเพียงใด ทางการก็มีอาจลงโทษหรือบังคับควบคุมค่ารักษาและราคาขายของเขาได้ กระทั่งเจิ้งคังฮ่องเต้ยังต้องยอมควักกระเป๋าจ่ายเงินซื้อยาลูกกลอนของหมอเหวดดาเผียว

วันนี้ผู้ร้องขอความช่วยเหลือคืออวี๋เซียง หมอเหวดดาเผียวมิได้เรียก

เงินหรือทองเป็นของตอบแทน เขาต้องการให้อวีเซียงดูแลสวนสมุนไพรให้เป็นเวลาสามปี อวีเซียงกัดฟันรับปาก นางจึงได้รับยาลูกกลอนที่มีฤทธิ์ช่วยขับสารพัดพิษหลายขวด ขี้ผึ้งบัวหิมะช่วยบำรุงผิวพรรณหลายตลับ และน้ำถั่วเขียวต้มอีกหลายหม้อ

“เหตุใดเจ้าถึงมาที่นี่ ตรงนี้ไม่มีอันใดแล้ว รีบกลับไปพักผ่อนเถิด” อวีผืนเหยียนขมวดคิ้วแน่น ลังเลียงเข้ม

“เกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ในจวนเรา ข้าจะยังอยู่เฉยได้อย่างไร” อวีเซียงแค้นยืมขมขึ้น ปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นทั่วกรอบหน้า เห็นพี่ชายเดินเข้ามาใกล้ นางรีบสั่งให้หมาเห่าเหี้ยวเหินรถข้ามจากบังตาไปยังฝั่งสตรี

“จวนหย่งเล่อโหวของข้ามิได้มีความแค้นกับแซกท่านใด จึงมิมีเหตุจำเป็นให้ต้องลงมือวางยาในวันพิธีปักปัน แล้วเหตุใดถึงเกิดความผิดพลาดใหญ่หลวงนี้ได้ แน่หนอนว่าต้องเป็นเพราะบ่าวไพร่ในจวนถูกพ้อคำน้ำเล็ดหลอกขายพุทราแห้งเก่าเก็บ จึงเกิดหายนะเช่นยามนี้! แซกผู้มีเกียรติทั้งหลายโปรดลองตรองดู หากงานเลี้ยงวันนี้มีอาหารมากพอ พุทราแห้งจะถูกยกขึ้นโต๊ะได้อย่างไร ท่านย่าของข้าต้องค่อย ๆ กินพุทราแห้งเหล่านั้นจนหมดกระสอบแน่ เอ้อ...พวกท่านทั้งหลายรีบเคราะห์แทนท่านย่าของข้าแล้ว อวีเซียงรู้ลึกอักบายและติดค้างพวกท่านเหลือเกิน นี่คือนยาลูกกลอนของท่านหมอเทวดาเผี้ยว รีบนำไปถวายชายารัชทายาทเร็วเข้า ยังมีน้ำถั่วเขียวต้มเหล่านี้อีก ต้มตอนที่ยังอุ่น ๆ จะช่วยบรรเทาอาการปวดท้องเจ้าค่ะ”

อวีเซียงประสานมือคารวะ ค้อมศีรษะต่ำให้แซกทุกคนในโถงรับรองหลังพุดจบ เด็กสาวตรงมาหาสูหยินผู้เฒ่า ป้อนยาลูกกลอนเข้าปาก ต่อด้วยน้ำถั่วเขียวต้ม ลังเลียงดัง “นำของเข้ามา”

หลัวลวี่เดินนำขบวนสาวใช้เข้ามา แต่ละนางประคองถาดไม้วางรองด้วยผ้าไหมสีสด เยื้องย่างอย่างระมัดระวัง บนถาดมีตลับกระเบื้องเคลือบวาดลวดลายอ่อนช้อยฝีมือละเอียดประณีต เพียงตลับยา...หากนำไปถามราคา ด้านนอก เชื่อว่าคงมีผู้ใดกล้าตีราคาออกมาอย่างแน่นอน แซกสตรีทั้งหลายตาเป็นประกาย

อวี๋เซียงผายมือไปทางสาวใช้เหล่านั้น ยิ้มกว้างเต็มใบหน้า “อวี๋เซียงเตรียมขี้ผึ้งบัวหิมะของท่านหมอเทวดาเผียวไว้เป็นของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ทุกท่าน เพื่อขออภัยในความผิดพลาดที่เกิดเจ้าคะ รออนจัดการเรื่องภายในเรียบร้อยแล้ว อวี๋เซียงและพี่ชายจะไปขอขมาทุกท่านถึงจวนด้วยตนเองอีกครั้งแนะ”

ดวงตาของแขกทั้งหลายเป็นประกายยิ่งกว่าเดิม จากที่เคยว้าวับเพราะเพลิงโทสะบัดนี้ถูกแทนที่ด้วยความยินดี ขี้ผึ้งบัวหิมะของหมอเทวดาเผียวขึ้นชื่อเรื่องช่วยบำรุงผิวพรรณให้เรียบเนียนและเงางามยิ่งกว่าน้ำแข็งปกติทำขายเดือนหนึ่งเพียงห้าตลับเล็กเท่านั้น เป็นสิ่งของที่มีใช้ว่ามีเงินจะซื้อหาได้อย่างแท้จริง มีสตรีใดบ้างที่ไม่รักสวยรักงาม ของขวัญชิ้นนี้ของอวี๋เซียงทำให้พวกนางใจอ่อนลงไม่น้อย

แขกสตรีในห้องข้างกนิยาถูกลมและต็มน้ำถั่วเขียวต้มขับพิษ นั่งพักอีกครู่ใหญ่ ก่อนท่านหมอทั้งหลายจะจับชีพจรอีกครั้งและยืนยันว่าพิษกำเริบถูกขับออกจากร่างของทุกคนแล้ว บรรดาแขกกลับมามีเรี่ยวมีแรงอีกครั้ง เหลือเพียงเด็กสาวอย่างองค์หญิงเก้าและฟานเจียวเจียวที่ยังอ่อนแรงอยู่บ้าง แต่เพราะเห็นแก่อวี๋เซียง ซาيارัชทายาทและสุหยินฟานจึงไม่เอาเรื่องแต่อย่างใด

ซาيارัชทายาทนับอวี๋เซียงเป็นน้องสาวตนเองนานแล้ว พุดคุยครู่ใหญ่ถึงได้เอ่ยด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ “ขี้ผึ้งบัวหิมะของท่านหมอเทวดาเผียวหายากยิ่ง เดือนหนึ่งส่งเข้าวังหลวงเพียงตลับเดียวเท่านั้น เหตุใดเซียงเออร์จึงได้ไว้ในครอบครองมากมายเช่นนี้”

เป็นคำถามเดียวกันกับที่สุหยินทั้งหลายสงสัย พวกนางเงี้ยวหุรอฟังคำตอบ

อวี๋เซียงแค้นยิ้มขมขึ้น “พระชายาทราบหรือไม่ว่าตำแหน่ง ‘ท่านหญิงสื่อหนง’ ของเซียงเออร์ได้มาอย่างไร แนนอนว่าต้องเพราะปลุกต้นไม้แก่เพื่อให้ได้ขี้ผึ้งบัวหิมะเหล่านี้ เซียงเออร์รับปากช่วยดูแลสวนสมุนไพรให้ท่านหมอเทวดาเผียวเป็นเวลาสามปี เพราะจวนหย่งเล่อโหวหาย่อนระเบียบ

จึงทำให้ท่านทั้งหลายต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย การดูแลสวนสมุนไพรสามปี ยังถือเป็นโศกสถานเบาสำหรับเชียงเออร์เจ้าค่ะ” เด็กสาวประสานมือคารวะแขกภายในโถงรับรองอีกครั้ง “หากท่านทั้งหลายประสงค์สิ่งใดโปรดแจ้งเกิดข้าอวี๋เซียงจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้พวกท่านให้อภัย”

วันนี้คุณหนูสายตรงจากจวนโหวที่มีนิสัยเย่อหยิ่งไม่เคยไว้หน้าผู้ใด กลับยอมลดศักดิ์ศรีไปดูแลสวนสมุนไพรให้คนอื่นเขา เห็นได้ชัดว่าอวี๋เซียงพยายามทำทุกอย่างเพื่อแสดงความรับผิดชอบแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ทั้งหมดนี้มีใช้ความผิดของนาง โทษของซูหยินและคุณหนูทั้งหลายสลายนานแล้ว

ชายารชทายาทโบกมือพูดว่า “ไม่เป็นอันใด ๆ มิใช่เรื่องใหญ่ ๆ” ข้าหลายรอบ ซูหยินฟานและเหล่าสตรีสกุลหมื่นรีบก้าวทำขึ้นหน้าจับมือลูบไหล่ปลอบใจอวี๋เซียง เมื่อเหตุการณ์ออกมาในรูปนี้ แล้วแขกเหรื่อคนอื่นจะยังนิ่งเฉยได้อย่างไร บ้างปลอบโยน บ้างให้กำลังใจ

ซูหยินผู้เฉาถอนหายใจยาวเมื่อเห็นสถานการณ์คลี่คลายลง จ้องหลานสาวซึ่งผินยืมทั้งที่ยังหน้าซีดขาวท่ามกลางฝูงชน ต้องรับผลในความผิดที่อวี๋เสี่ยวฉีเป็นผู้ก่อ วันนี้ลำบากเชียงเออร์แล้วจริง ๆ เฮ้อ...วันหน้ายังต้องดูแลสวนสมุนไพรให้คนอื่นอีก เมื่อใดกันที่หลานสาวของนางต้องตกต่ำถึงเพียงนี้!

เพราะมีฉากบังตาทั้งนั้นอยู่จึงมองไม่เห็นแม้แต่เงาของน้องสาว อวี๋ผืนเหยียนที่นั่งอยู่ฝั่งบุรุษสีหน้าราบเรียบไร้อารมณ์

ร้านพุทราแห่งครบกกำหนดสัญญาเช่าร้านค้าแล้ว ขณะเตรียมเก็บของย้ายร้านกลับเห็นพุทราเก่าขึ้นราแล้วหลายกระสอบในห้องเก็บของ พ่อค้ารู้สึกเสียดายจึงนำมารวมก่มาธันด้วยหวังว่าจะได้เงินมาใช้เป็นค่าขนย้าย วันนั้นเห็นลูกค้าสวมเสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน กลัวว่าจะล่วงเกินชนชั้นสูงเข้า พ่อค้าจึงถามย้าหลายรอบ พ่อบ้านอับอายว่าตนเป็นถึงพ่อบ้านของจวนโหว แต่กลับต้องมาซื้อของลดราคา จึงโกหกว่านายของเขาเป็นเพียงเศรษฐีเก่าเท่านั้น เพราะเงินตึงมือถึงต้องซื้อของราคาถูกเช่นนั้น

อย่างไรพ่อค้าพุทราแห่งก็อยากขายของให้หมด เมื่อแน่ชัดว่าอีกฝ่าย

มีใช้ชนชั้นสูงมากอำนาจจึงยอมให้เหมาของไปทั้งหมด เมื่อซื้อขายกันเรียบร้อย แล้วจึงเก็บของกลับบ้านเดิมที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวง หากเป็นผู้อื่นคงยอม หลบตาข้างหนึ่ง แต่ไม่ใช่กับอวี๋ผิ่นเหยียน ต่อให้ดินกลบหน้าเขาก็งยังสั่งคน ขุดร่างขึ้นมารับโทษจนได้

ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม พ่อค้าพุทราแห่งทั้งครอบครัวถูกคุมตัวมายังจวน หย่งเล่อโหว พวกเขาสารภาพทุกอย่างออกมาและพากันไขกัศรีระขอความ เมตตา

ที่ขุนนางกันกว่าครึ่งวัน สาเหตุเพราะอวี๋เมี่ยวฉีติดงบอาหารและของว่าง ของฮูหยินผู้เฒ่าอวี๋ แยกทั้งหลายลอบถอนหายใจ พากันคิดว่า...เป็นแม่ทัพอวี๋ ไม่ง่ายเลยจริง ๆ วันนี้เกือบต้องสิ้นชื่อลงเพราะความโง่เขลาของน้องสาว คนใหม่! ก้มลงมองขี้อึ้งบัวหิมะในมือ พวกนางพากันถอนหายใจอีกรอบ ยังโชคดีที่แม่ทัพอวี๋มีน้องสาวคนเก่า วันนี้เพราะอวี๋เซียง เขาถึงรอดชีวิต ไปได้!

ยังไม่ทันถอนหายใจกันเสร็จ หลินซือพลันคุกเข่าลงกับพื้น นางคิดว่า เรื่องนี้หากจะหาตัวคนผิด แน่แน่นอนว่าต้องเป็นนาง มีใช้ฉีเออร์ เพราะสินเดิม ร้อยหรือเกือบหมื่น นางถึงเนะให้บุตรสาวติดงบอาหารในจวน หลินซือ ไขกัศรีระให้ฮูหยินผู้เฒ่าแรง ๆ หลายครา

น้ำลดตอผุด หลังจากนั้นคงเป็นการปิดประตูจวนสะสางกันภายในแล้ว แยกสตรีอึดอัดใจ เดินตามชายารัชทายาทที่ลุกขึ้นขอตัวกลับเป็นคนแรก ส่วนที่ว่าผู้ใดจะเป็นคนผิดนั้นพวกนางไม่สนใจแม้แต่น้อย ไม่ว่าหลินซือ หรืออวี๋เมี่ยวฉีล้วนมีใช้ตะเกียงที่ให้แสงสว่าง ที่เกิดจากพวกนางแม่ลูกมีเพียง ความวุ่นวายและสารพัดปัญหาชวนปวดหัวเท่านั้น ที่ผ่านมาสฮูหยินผู้เฒ่าอวี๋ คงลำบากไม่น้อยที่ต้องคอยควบคุมดูแลแม่ลูกคู่นี้

อวี๋ซืออวี๋รับปากอวี๋เซียงไว้ว่า จะกลับมาเยี่ยมบ้านในวันพิธีปักปันของนาง พริบตาเดียวเวลาผ่านไปครึ่งปี เพราะยังจดจำคำสัญญาได้จึงเดินทางกลับเข้า เมืองหลวง ระหว่างทางคาดไม่ถึงว่ารถม้าที่นางนั่งจะเกิดอุบัติเหตุ เปลี่ยนล้อ

กันอยู่นาน กว่าจะมาถึงจวนหย่งเล่อโหวพิธีปักปิ่นก็สิ้นสุดลงแล้ว

ประตูใหญ่ของจวนปิดอย่างฉิววีสัย นางลงจากรถม้าหมายเข้าไป
เคาะประตูเรียกคนด้วยตนเอง เมื่อเดินมาถึงกลับเห็นชายหนุ่มรูปงามยืน
รี ๆ ราว ๆ ข้างประตู

“ท่านคือจ้วงหยวนคนใหม่หรือเจ้าคะ” อวี๋ซื่ออวี๋ถามด้วยน้ำเสียงคล้าย
ไม่มั่นใจ

“เป็นเส้นไหมว่ ไม่ทราบแม่นางคือคุณหนูรองจวนหย่งเล่อโหวหรือ”
เส้นหยวนฉีคลี่ยิ้มบาง

อวี๋ซื่ออวี๋ไม่ตอบคำถาม หม่อมม้าวที่ติดตามขบวนรู้ว่าบุรุษสตรีมีสมควร
พูดคุยกัน นางรีบก้าวเท้าขึ้นหน้าถามแทน “ไม่ทราบว่าได้ทำเส้นมาจวนโหว
ด้วยฐานะใด ต้องการให้บ่าวแฉ่งด้านในหรือไม่เจ้าคะ”

หลากอารมณ์สลับไปมาบนใบหน้าของเส้นหยวนฉี สุดท้ายเขา
ถอนหายใจยาว “อย่าเลย ไม่ต้องแฉ่งด้านในหรอก ครั้งนี้เส้นไหมว่คงต้อง
รบกวนคุณหนูรองช่วยมอบกล่องนี้ต่อให้คุณหนูสี่ด้วย เส้นไหมว่ขอตัวก่อน”
ชายหนุ่มมอบกล่องไม้สี่เหลี่ยมให้หม่อมม้าว ค้อมศีรษะให้เล็กน้อย แล้วหมุนตัว
เดินจากไป

อวี๋ซื่ออวี๋รับกล่องมาเปิดดู เห็นด้านในบรรจุปิ่นกวนหยกสลักลวดลาย
อ่อนช้อย เป็นประกายแวววาวเมื่อต้องแสงตะวัน

อวี๋ซื่ออวี๋หรีตามอง พึมพำกับตนเอง “มอบปิ่นกวนงามเช่นนี้ให้เป็น
ของขวัญ ไม่รู้ได้ทำเส้นหมายความว่าเช่นไร หรือเขาถูกใจเซียงเอ๋อร์”

ยังไม่ทันได้ตั้งสมมติฐานต่อ ประตูใหญ่ของจวนถูกเปิดออก ชายา
รัชทายาทประคององค์หญิงเก้อออกมา ด้านหลังตามมาด้วยนางกำนัลอีก
เกือบสิบ อวี๋ซื่ออวี๋เบิกตากว้าง รีบยกกายคำนับ

ชายารัชทายาทพยักหน้าให้เล็กน้อย ประคององค์หญิงเก้อขึ้นรถม้า
อย่างรีบร้อน

บ่าวเฝ้าประตูกระหืดกระหอบออกมา กระซิบเสียงเบา “คุณหนูรอง
ท่านมาได้จ้วงหะพอดี จวนเราเกิดเรื่องแล้วขอรับ!”

“หิม เกิดเรื่องใด ข้าทางนี้ก็มีเรื่องมาแจ้งเช่นกัน!” อวี๋ซืออวี๋สาวท้าวยาวตรงไปยังโถงรับรองหลักของจวน บ่าวเฝ้าประตูเล่าเรื่องพุทราแห้งระหว่างเดินทาง เด็กสาวแค้นหัวเราะเยาะเมื่อได้ฟัง เป็นจริงอย่างที่โบราณว่าไว้ “เรื่องมงคลไม่มาคู่ เรื่องอัปมงคลไม่มาเดี่ยว” วันนี้นางมาเพื่อแจ้งข่าวอัปมงคลอีกเรื่องของอวี๋เมี่ยวฉีให้ท่านยาและพี่ใหญ่ทราบเช่นกัน

ส่งแขกออกจากจวนครบทุกคนแล้ว อวี๋ผินเหยียนเดินผ่านหลินซือและอวี๋เมี่ยวฉีที่คุกเข่าอยู่กับพื้น ตรงไปหาอวี๋เซียง เอื้อมมือหมายจับท้องของนาง อวี๋เซียงเหลือบตามองสูหยินผู้เฒ่า รีบคว้ามือใหญ่ของพี่ชายไว้ขณะขยับปากไร้เสียง “อย่าถูกตัวข้า! ประเดี๋ยวเลือดจะไหลท่วมท้อง!”

โทสะที่อัดแน่นเต็มท้องของอวี๋ผินเหยียนมลายสิ้นเพราะกิริยาน่าเอ็นดูของเด็กสาว เขาเลื่อนมือขึ้นลูบผมนางก่อนแบกร่างบางขึ้นบ่า พุดกับสูหยินผู้เฒ่าเสียงดัง “ท่านยา กลับไปพักผ่อนก่อนเถิดขอรับ ให้พวกนางทั้งสองคุกเข่าอยู่ตรงนี้ ประเดี๋ยวส่งเซียงเอ๋อร์กลับเรือนเรียบร้อย ข้าจะกลับมาสะสางปัญหาเอง”

อวี๋เซียงทุบบ่าของชายหนุ่ม กระซิบเสียงเบา “เปลี่ยนท่าอุ้มได้หรือไม่ เจ้าคะ ท่านนี้อาจทำให้ชุดท่านเลอะได้”

“ไม่เป็นอันใด พี่สวมซุตสีดำแล้ว ถึงเลอะก็มองไม่เห็น” ในจังหวะที่มีผู้ใดสนใจ อวี๋ผินเหยียนแอบตบกันนึ้มของอวี๋เซียงเบา ๆ

อวี๋เซียงอับอายยิ่ง ชูหน้าลงกับชอกคอของเขา เข้มปากแน่นไม่พุดอีก เกิดเรื่องใหญ่เพียงนี้ในวันสำคัญของหลานสาว สูหยินผู้เฒ่าจะกลับไปนอนพักผ่อนในห้องได้อย่างไร หญิงชราดลิ่งตาด้องหลินซือและอวี๋เมี่ยวฉีอยากยืมเส้ามาของเซียงเอ๋อร์มาฟาดพวกนาง แต่เพราะถูกพิขจิ้งไร้เรี่ยวแรงอยากพ่นถ้อยคำหยาบคายตำท้อพวกนาง แต่เพราะพิขจิ้งกำมะถันที่เฒ่าล้าคอจึงมิอาจเปล่งเสียงออกมาได้

ทันใดนั้นหญิงชราพลันนึกถึงถ้อยคำที่ปรมาจารย์ซูไท่เคยเตือนไว้ เป็นอีกครั้งที่นางนึกเสียใจว่าไม่สมควรรับอวี๋เมี่ยวฉีกลับจวนจริงๆ

98

อวีฉีนเหยียน วางอวีเซียงลงบนเตียง วางผ้าอุ่นสองผืนบนท้องของนาง กำชับให้ต้มน้ำขิงอุ่นให้มากก่อนหมนตัวเดินกลับออกไป เมื่อมาถึงโถงรับรอง รอยยิ้มอบอุ่นที่เคยมีพลันมลาย ทั้งไว้เพียงความเย็นชาชวนขนลุกเท่านั้น

ระหว่างนั้นอวีซื่ออวีมาถึงโถงรับรองแล้วเช่นกัน เห็นสีหน้าซูหยินผู้เฒ่าไม่สู้ดี รีบนั่งลงถามไถ่ถึงที่มาที่ไป

ซูหยินผู้เฒ่าไม่ตอบคำถาม จับมือหลานสาว เป็นฝ่ายถามแทน “เจ้ามาสาย เกิดเรื่องไฉนระหว่างเดินทางหรือ”

“ล้อรถม้าพังกลางทาง แวะเปลี่ยนกว่าช่วยยามถึงจะเดินทางต่อได้เจ้าค่ะ” อวีซื่ออวีตอบเพียงเท่านั้น นางเลื่อนมองไปทางหญิงวัยกลางคนหลายนางที่ยืนอยู่นอกห้องโถง ซูหยินผู้เฒ่ามองตาม เบิกตากว้างขึ้นว้ไปทีหญิงหนึ่งในกลุ่ม “นั่นมิใช่สะใภ้ของจ่งซุ่นหรือหรือ”

อวีซื่ออวีพยายามสุดชีวิตที่จะข่มรอยยิ้มบนใบหน้าเอาไว้ “ใช่เจ้าค่ะนางคือสะใภ้ของท่านลุงจ่งซุ่น”

สตรีเหล่านี้คือคนเก่าคนแก่ที่ติดตามนายท่านผู้เฒ่าซึ่งก็คือปู่ของอวีฉีนเหยียนมานาน หากไม่เพราะบิดาหรือสามีสิ้นชีพในสนามรบเพื่อท่านโหว

ผู้เฒ่า ก็เป็นเพราะบิดาหรือสามีเสียแขนเสียขา ต้องกลายเป็นคนพิการมื่อจทำงานหาเลี้ยงครอบครัวได้อีก นายท่านผู้เฒ่ายึดถือเรื่องความกตัญญูและการตอบแทนน้ำใจเป็นสำคัญ จึงยกหมู่บ้านหนึ่งนอกเมืองของสกุลอวีให้พวกนางพักอาศัย ทั้งยังมอบเบี้ยหวัดรายเดือนให้คนละห้าตำลึงเงิน ท่านโหวผู้เฒ่าสัญญาว่าจะดูแลครอบครัวที่เหลือของผู้เสียสละอย่างดีที่สุด

คนกลุ่มนี้มักเดินทางเข้าเมืองหลวงในเช้าวันแรกของปีเพื่อคารวะอวยพรปีใหม่ ครั้งนี้ที่ติดตามอวีชื่ออวีกลับเมืองหลวงมาด้วย จากสีหน้าเจ็บแค้นของพวกนางที่ได้เห็น เชื่อเถิดว่าต้องเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นแน่ สุหยินผู้เฒ่าพ่นคำตำหนิ โบกมือสั่งสาวไปเรียกพวกนางเข้ามา

สตรีเหล่านั้นคุกเข่าลงกับพื้น ไชกศีรษะแรงๆ หลายครา “สุหยินผู้เฒ่าท่านโหว หากมิใช่เพราะไร่ซึ่งหนทางแล้วจริง ๆ ข้าพเจ้าน้อยคงมิกล้าขอร้องให้คุณหนุรองพาเข้าจวนโหวเจ้าคะ ข้าพเจ้าน้อยถือวิสาสะตัดสินใจเอง สุหยินผู้เฒ่าและท่านโหวโปรดลงโทษด้วย”

“เกิดเรื่องใดขึ้น” อวีผินเหียนขมวดคิ้ว ถามเสียงเข้ม

สะใภ้ของจางซุ่นน้ำตาอาบแก้ม สะอึกสะอื้น “ตอบท่านโหว ปีนี้ นายท่านผู้เฒ่าสัญญาไว้ว่า จะยกหมู่บ้านแห่งนี้ให้หญิงหม้ายอย่างพวกเราอยู่อาศัยและทำมาหากิน แต่ผู้ใดเล่าจะรู้ ทันทีที่คุณหนุสามกลับจวน นางกลับกล่าวว่าคนมือเท้าด้อยอย่างพวกเรามีอาจมืองอเท้าขอข้าวกินเปล่า ๆ จึงขับไล่พวกเราออกจากหมู่บ้าน...ครอบครัวของข้าพเจ้าน้อย...ครอบครัวของข้าพเจ้าน้อยถึงต้องขึ้นเขาเลี้ยงหมูเพื่อยังชีพ แต่หลายวันก่อนมีเสือโผล่ออกมาจากป่าบุกเข้าบ้านหวังกินหมูที่พวกเราเลี้ยงไว้ หลานชายข้าออกไปขวางถึงได้...ถูกเสือกัดตาย! สุหยินผู้เฒ่า ท่านโหว แม้กระทั่งเงินที่ใช้เพื่อจัดงานศพพวกเรายังไม่มี ต้องรวบรวมเงินของคนทั้งหมู่บ้านถึงเรียกรถม้าไปหาคุณหนุรองเพื่อขอความช่วยเหลือ ฮือ...สุหยินผู้เฒ่า ท่านโหว ได้โปรดเห็นแก่พ่อสามีและสามีข้าที่สิ้นชีพในสนามรบเพื่อปกป้องนายท่านผู้เฒ่า ได้โปรดเหลือทางรอดให้พวกเราหญิงหม้ายได้มีชีวิตอยู่ด้วยเถิดเจ้าคะ!”

พุดจบไชกศีรษะแรง ๆ อีกสามครั้ง สุหยินผู้เฒ่าเหลียวหน้ามอง

อวี๋เมี่ยวฉีและหลินซืออย่างไม่อยากเชื่อสายตา อวี๋ผิ่นเหยียนหน้าดำทะมึน แม้กระทั่งครอบครัวของผู้เสียสละชีวิตเพื่อท่านปู่ยังดูแลไม่ได้ หากเรื่องนี้รั่วไหลออกไปภายนอก จะยังมีผู้ใดในแผ่นดินเคารพ “หย่งเล่อโหว” อยู่อีก

ซูหยินผู้เฒ่าพูดไม่ออก สันเพิ่มไปทั้งร่าง ยกนิ้วชี้หน้าสองแม่ลูก

อวี๋เมี่ยวฉีรีบโหมกศีรษะ อธิบายเสียงดัง “ท่านย่าโปรดให้ความเป็นธรรมด้วย หลานไม่รู้ว่าพวกนางเป็นคนเก่าคนแก่ของท่านปู่ หากรู้ หลานคงไม่ทำเช่นนั้น! หลานผิดไปแล้วเจ้าคะ พวกนางต้องการเงินเท่าไร หลานจะออกให้เอง!”

“ท่านจะออกเงินเองหรือ เงินของท่านซื้อชีวิตของพ่อสามีและสามี ข้าน้อยคิดมาได้หรือ ครั้งที่คุณหนูเซียงเอ๋อร์เป็นผู้ปกครองจนทุกสิ่งเรียบร้อย ไร้ปัญหา แต่เมื่อท่านได้อ่านจดมาไว้ในมือกลับสั่งเปลี่ยนนั้นย้ายนี้ บอกว่า ไม่สมควรให้ชาวคนไร้ค่าไม่ทำประโยชน์อย่างพวกเรา กิน สมควรขับออกจากหมู่บ้านให้ออกไปใช้ชีวิตด้วยตนเอง เพี้ย! จะบอกให้นะ ถ้าไม่ได้บิดา สามี พี่ชาย หรือน้องชายของคนไร้ค่าอย่างพวกเรา ท่านปู่ของท่านคงสิ้นนานแล้ว! นางคนอกตัญญู!” หญิงนางหนึ่งในกลุ่มผวาขึ้นหน้า คำว่าคอของอวี๋เมี่ยวฉีไวกว้างถึงตาจ้อง ตวาดเสียงดังลั่น

อวี๋ผิ่นเหยียนและซูหยินผู้เฒ่าไม่ห้ามปราม ทำเพียงปรายตามองด้วย สายตาเย็นชาเท่านั้น ยังคงเป็นสะใภ้ของจงซุ่นที่รู้ความ ช่วยหลินซือแยกคนทั้งสองออกจากกัน ก่อนโหมกศีรษะขอภัยเด็กสาวหลายคน

“เหตุใดจึงต้องขอภัยด้วย หากนางตายไป เป็นโหวจะได้ไม่ต้องเปลืองแรง” อวี๋ผิ่นเหยียนพูดซ้ำๆ

ซูหยินผู้เฒ่าพยักหน้าให้หวานซิว นางเดินหายไปด้านใน กลับออกมาพร้อมกล่องไม้ถ่าน ด้านในบรรจุก้อนทองคำจำนวนยี่สิบก้อน หวานซิวมอบต่อให้สะใภ้ของจงซุ่น ว่าเสียงนุ่ม “เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากซูหยินผู้เฒ่า จงนำไปใช้จัดงานศพให้หลานชายเถิด”

ซูหยินผู้เฒ่าหยิบกระดาษพู่กันออกมา เขียนด้วยลายมือตนเอง “หนี้ที่พวกเราจวนหย่งเล่อโหวติดค้างเอาไว้ แนนอนว่าต้องชำระคืนอย่าง

สมน้ำสมเนื้อ พวกเจ้ากลับไปจัดงานศพให้เรียบร้อยเถิด จวนหย่งเล่อโหว สัญญาว่า ผู้อาวุโสจะช่วยเหลือศพตอกฝาโลง ผู้น้อยจะช่วยส่งเสียเลี้ยงดู จวนเติบโตใหญ่ กระดาษแผ่นนี้เจ้าจงเก็บไว้ให้ดี หากมีวันใดที่พวกเรา จวนหย่งเล่อโหวผิดคำพูด จงนำกระดาษแผ่นนี้ไปแจ้งความกับกรมอาญา” พยักหน้าให้หมาหำหมำมำนำตราของจวนหย่งเล่อโหวมาประทับ ก่อนรับกระดาษ อีกแผ่นคลี่ออกให้หลินซื่อดู ใช้น้ำเสียงเด็ดขาดขณะเอ่ยถาม “ยังจำหนังสือฉบับนี้ได้หรือไม่”

หลินซื่อเบิกตากว้าง หัวโบน้าเต็มไปด้วยความตื่นตะลึง “ท่านแม่ ท่านหมายความว่าอย่างไร” คง...ไม่ใช่อย่างที่นางคิดกระมัง

“หมายความว่าอย่างไร ก็หย่าท่านนะสิ” อวี๋ผິ่นเหยียนยืนขึ้นเต็มความสูง สั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ให้เวลาท่านครึ่งเดือนตระเวนขอยกยกลุ่มคนที่ท่านล่วงเกินไว้ให้ครบทุกครอบครัว หลังขอยกยครบแล้วจงพาอวี๋เมี่ยวฉีเก็บเสื้อผ้าแล้วใส่หัวออกจากจวน”

อวี๋เมี่ยวฉีตื่นตะลึง ไม่เชื่อว่าเขาจะไล่นางออกไปพร้อมกับหลินซื่อ

“ท่านย่า พี่ใหญ่ ข้าเป็นสายเลือดอวี๋คนหนึ่งนะเจ้าคะ! พวกท่านจะไล่ข้าออกจากจวนของข้าได้อย่างไร!” นางร้องถามเสียงดัง ผิดกับร่างที่แข็งทื่อราวกับถูกสาปให้กลายเป็นหิน

“มีสายเลือดอวี๋ในร่างแล้วอย่างไร เป็นโหวไม่ยอมรับเสียอย่างแล้วเจ้าจะทำอันใดได้ จงเก็บกวาดเรื่องละเหาะที่เจ้าก่อไว้ให้เรียบร้อย นอกจากสินเดิมของท่านแม่ ของอื่นนอกเหนือจากนั้นห้ามนำออกนอกจวนแม้แต่ชิ้นเดียว!” เขารับหนังสือหย่าต่อจากฮูหยินผู้เฒ่า ล้วงตราหย่งเล่อโหวจากอกเสื้อประทับลงบนกระดาษก่อนส่งกลับคืน ชายหนุ่มประสานมือคารวะผู้คนที่ทั้งหลาย “เรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นใหญ่เกินกว่าที่จะรับผิดชอบไหว จำต้องเข้าวังเพื่อขอพระราชทานอภัยโทษจากฮ่องเต้ ท่านย่า ท่านป้า ท่านน้าทั้งหลาย อวี๋โหม่วคงต้องขอตัวก่อน วันหน้าหากมีเรื่องเดือดร้อนใดเชิญที่จวนได้ตลอดเวลา บ่าวหน้าประตูจะเปิดประตูต้อนรับพวกท่านเสมอ”

ฮูหยินผู้เฒ่าโบกมือ สิ้นน้ำอ่อนล้า สตรีเหล่านั้รับกระดาษไป ลูกเข่า

โชคศิระชะพูดขอบคุณอีกหลายสิบรอบ รอจนลับเงาร่างของอวีผืนเหยียน จึงขอตัวกลับออกไปพร้อมอวีซื่ออวี

หลินซื่อยังคงร้องไห้คร่ำครวญเรียกชื่อสามีผู้ล่วงลับ อวีเมี่ยวฉีลุกขึ้นนั่งหลังตรง ใช้ปลายแขนเสื้อเช็ดน้ำตาบนใบหน้าจนเกลี้ยง ก่อนเงยหน้าสบตากับหญิงชรา ถามเสียงแข็ง “ท่านย่า ลืมนิดๆ ให้ดีสิเจ้าคะ ที่ไหลเวียนอยู่ในร่างของข้าคือสายเลือดอวี บิดาผู้ให้กำเนิดข้าคืออวีจวินเจีย ข้าคือบุตรสาวสายตรงเพียงคนเดียวของจวนหยงเล่อโหวหลังนี้เจ้าคะ! ข้าไม่ใช่คนนอก ข้าคือลูกแท้ๆ ของท่านพ่อ! ท่านย่า ท่านทนเห็นสายเลือดของท่านพ่อต้องร่อนเร่อยู่ภายนอกได้จริงหรือเจ้าคะ”

มีสิ่งใดให้กล่าวอ้าง อวีเมี่ยวฉีทำได้เพียงยืนยันเสียงแข็งเรื่องสายเลือดในร่าง ต่อให้ตจจนตายนางก็ไม่เชื่อว่าการหยิบยกบุตรชายผู้ล่วงลับขึ้นมาพูดแล้วสูญยินผู้เฒ่าจะทนใจแข็งอยู่ได้

ทว่าอวีเมี่ยวฉีลืมไปว่า หลินซื่อย่าแล้วย้าอีกว่าห้ามใช้แผ่นดินเป็นอันขาด เพราะร้อนรนถึงได้ลืมน้ำคำตกเตือน เมื่อหลุดปากออกไปแล้ว เด็กสาวทำได้เพียงเฝ้มปากแน่นกลั้นใจรอเท่านั้น สูหยินผู้เฒ่าเหยียดยิ้มเย็น หยิบพู่กันขึ้นใหม่ เขียนคำว่า “ใส่หัวไป” ลงบนกระดาษตัวโต ขย้าเขวี้ยงทั้งกระดาษทั้งพู่กันใส่หน้าอวีเมี่ยวฉี

อวีเมี่ยวฉีหลบไม่พ้น ใบหน้านามเปราะเบือนหมึกดำมองน่าขันไม่น้อย นางหัวเราะทั้งน้ำตา ยกนิ้วชี้หน้าสูหยินผู้เฒ่าก่อนเลื่อนนิ้วชี้ไปยังหลินซื่อ ร่างลั่นเทาพูดไม่ออกแม้แต่เพียงครั้งคำ อวีเมี่ยวฉีย่าทำออกจากห้องด้วยหัวใจที่แตกสลาย

สูหยินผู้เฒ่าให้คนโยนหลินซื่อออกจากเรือน หญิงชราเอนตัวลงนอนเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ

อวีเซียงเฟิงหลับไปได้ครู่เดียวก็ถูกปลุกให้ลุกขึ้นมาต้อนน้ำขิงอุ่น อวีซื่ออวีแหวกมานั่งตา เดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มระบายทั่วหน้า “ได้ยีนว่าวันนี้จะดูแลมาต่อหน้าเหล่าแขกชนชั้นสูงหรือ นายายหน้าจริง ๆ”

“เหตุใดเล่า ในงานล้วนเป็นแขกสตรี ต่อให้เลือดของข้าไหลยิ่งกว่า
ทำนบพัง จะมีผู้ใดนำออกไปพุดภายนอก มีผู้ใดในงานมิมีระดูบ้าง” อวี๋เซียง
กึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียง ห่มผ้าปิดขึ้นมาถึงคอ อาจเพราะเสียเลือดมากจนเกินไป
ต่อให้ปิดประตูหน้าต่างมิดชิดแล้ว นางก็ยังรู้สึกหนาวอยู่ดี

อวี๋ซืออวี๋เคาะหน้าผากเนียนของน้องสาวเบาๆ เลื่อนสายตามอง
ช่วงท้องที่นูนเหมือนหญิงตั้งครรภ์หกเจ็ดเดือน นางหัวเราะพรวดอีกครั้ง
“ก่อเรื่องใหญ่เช่นนี้ จะไม่ให้พี่ใหญ่ลงโทษพวกนางเด็ดขาดได้อย่างไร
พี่ใหญ่ขับไล่พวกนางออกจากจวนทันทีที่ตระเวนขอภัยท่านป้าท่านน้าเหล่านั่น
ครบทุกครอบครัวแล้ว นอกจากสินเดิมของสกุลหลิน ห้ามมิให้น้ำของขึ้นอื่น
ออกไปอย่างเด็ดขาด”

อวี๋เซียงไล่นิ้วเล่นกับผมตนเอง หัวเราะพูด “น้องชายท่านแม่ถ่ายเท
สินเดิมสกุลหลินไปเกือบหมดแล้ว คิดว่ายังเหลืออยู่สักกี่ชิ้นให้พวกนาง
นำออกไปด้วย ท่านแม่เคยว่าไว้ ที่สินเดิมสกุลหลินร่อยหรอลง เพราะ
ถูกคนละโมภฉวยโอกาสยักยอก’ ประโยคนี้นางพูดเมื่อพี่สาม แต่คงนึกไม่ถึง
ว่าคนละโมภที่ยักยอกสินเดิมจะเป็นบุตรสาวสุดที่รักของนางเอง รอให้ถึงตอน
ตรวจบัญชีก่อนย้ายออกเถิด ต้องมีปัญหาใหญ่ให้ถกกันอีกรอบแน่”

อวี๋ซืออวี๋เฝ้มปากกลั้นยิ้ม “มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นด้วยหรือ ต่อให้ยก
ร้านค้าและที่นาให้ข้าแล้ว คงไม่ถึงขั้นทำให้พวกนางล้มละลายกระมัง”

อวี๋เซียงกระชับผ้าห่มให้แน่น “ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกนางจัดการ
สินเดิมเช่นไร รู้เพียงว่าสินเดิมสกุลหลินที่ข้าและท่านย่าดูแลแทนมาตั้งหลายปี
เพียงไม่กี่เดือนร้านค้าและสมบัติต่างๆ ในมือของพวกนางล้วนถูกเปลี่ยนเป็น
ตัวเงินมาใช้ทดแทนร้านค้าสกุลอวี๋ที่ขาดทุนเกือบทั้งหมด ก็...พี่สามทำให้
ขาดทุน นางไม่ซัดใช้แล้วจะให้ผู้ใดซัดใช้”

ครั้งนี้อวี๋ซืออวี๋ยิ้มไม่ออกแล้ว “เรื่องหน่วยที่นางก่อมิใช่น้อยๆ
จากเดิมคุณหนูจวนหย่งเล่อโหวมีเคยต้องก้มหน้าให้ผู้ใดมาก่อน บัดนี้
กลับกลายเป็นมิกำลังยกหน้ามองผู้ใดแทน ที่จริงในบรรดาพวกเราทั้งสาม
มีเพียงนางคนเดียวที่มีชาติกำเนิด ‘สูงส่ง’ เกินผู้ใด วันนี้กลับก่อเรื่องฉาวโฉ่

เช่นนี้ เจ้าว่า...จะมีสกุลโดยยอมแต่งงานเป็นสะใภ้”

“ต่อให้ชื่อเสียงดังมากกว่านี้ก็หมดสิทธิ์ที่จะแต่งงานชั้นสูง ท่านเลิกฝันได้เลย จงลืมตามองหาบุรุษชื่อตรงและจริงใจ ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเถิด วันที่ข้ารู้ตัวว่าต้องขาพิการตลอดชีวิต ข้าก็ไม่เคยคิดเรื่องออกเรือนอีกเลย ชื่อเสียงดังามหรือฉาวโฉ่แล้วอย่างไร ข้าอยากทำอันใดข้าก็จะทำ ขอเพียงวันคืนผ่านพ้นอย่างสนุกสนานบ้างก็พอ”

“ในบรรดาสตรีทั่วแผ่นดิน คงมีเพียงเจ้าที่ทำตามใจตนเอง” อวี๋ซืออวี๋ยิ้ม หยิบของมอบให้

วันนี้ทำตามใจตนเอง กลับก็แต่อีกไม่กี่วันข้างหน้าจะทำตามใจตนเองไม่ได้แล้วนะสิ ก็ดูสายตากดดันที่ “พี่ชาย” มองสิ! อวี๋เซียงแค้นยิ้มขมขึ้น เบนสายตามองกล่องที่อวี๋ซืออวี๋มอบให้ รับมาเปิดออกดู “ท่านเอาเงินจากที่ได้มาซื้อของราคาสูงเพียงนี้”

“ไม่ใช่ของข้า เส้นจ้วมหยวนผากมาให้ รับเสามาเร็วว่าตกลงเจ้ากับเขาเป็นอย่างไรงันแน่ เหตุใดเขาถึงมอบปิ่นกวนล้ำค่าเพียงนี้ให้ในวันปักปิ่นของเจ้า เคยพบหน้ากันมาก่อนใช่หรือไม่” อวี๋ซืออวี๋กดเสียงเบาลง

อวี๋เซียงขมวดคิ้วจ้องปิ่นกวนในกล่อง ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในหัวใจ ยังไม่ทันเรียบเรียงคำตอบกลับได้ยินเสียงเถาหงและหลัวลวี่ดังมาจากด้านนอก “คุณหนูสาม ท่านมาได้ยังไงเจ้าคะ ใบหน้าท่านไม่ใช่สมควรกลับเรือนไปทำความสะอาดก่อนหรือ สกปรก...”

ยังพูดไม่ทันจบ อวี๋เมี่ยวฉีที่หน้าดำเพราะเบื่อนหมึกผล็กสาวใช้ทั้งสอง ผล็กประตูดื่นเข้าห้อง สีหน้าเรียบเฉย ผิดกับแววตาอาฆาตแค้น

“น้องเล็ก วันนี้ข้าจำต้องแจ้งเรื่องหนึ่งให้เจ้ารู้ เป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวพันกับชีวิตก่อนและหลังจากนี้ของเจ้า อยากรู้หรือไม่” อวี๋เมี่ยวฉีก้าวเข้าห้องช้าๆ หย่อนตัวนั่งบนที่วางข้างเตียง มุมปากกดลงเป็นรอยยิ้มประหลาด

ความลับที่เกี่ยวพันกับชีวิตก่อนและหลังจากนี้ของนางอยู่ในท้องของพี่ใหญ่โน่น ความลับที่อยู่ในท้องเจ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่แต่อย่างใด อวี๋เซียงเหยียด

ยี้มเยาะ

อวี๋ซืออวี๋กระเถิบตัวบังร่างอวี๋เซียงไว้วี่ ตะโกนสั่งเถาหงและหลิวลวี่
“คุณหนูสามเสียดิไปแล้ว ยังไม่รีบเข้ามาจับตัวนางอีก!”

99

อวี๋เมี่ยวอวี๋ ตวัดมือฟาดลงบนใบหน้าอวี๋ซืออวี๋ ตะโกนเสียงดัง
“ไสหัวไป! เป็นเรื่องส่วนตัวของข้ากับน้องเล็ก ท่านไม่มีสิทธิ์แทรกปาก!”

“นางแพศยา กลับตบข้าหรือ! รอดูข้าฉีกปากเจ้าเถิด!” อวี๋ซืออวี๋
รับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของหมู่บ้านอวี๋นอกเมืองราวครึ่งปี ทุกคร้วเรือน
ล้วนอยู่ใต้คำสั่งของนาง เวลานี้คุณหนูรองจวนหย่งเล่อโหว่เชี่ยวชาญเรื่อง
การตบตีและทะเลาะวิวาทเป็นที่สุด คว่ำหัวอวี๋เมี่ยวฉีกตกลงกับเตียง

เถาหงและหลิวลี่รีบเข้ามาแยกคนทั้งสองออกจากกัน อวี๋เซียงกึ่งนั่ง
กึ่งนอนบนเตียง กอดผ้าอุ่นซึ่งประคบท้องไว้แน่น ทอดสายตามองด้วยความ
สนุกสนาน ผังอวี๋ซืออวี๋แทบมีความเสียหาย ผังอวี๋เมี่ยวฉีกกลับมีสภาพ
ยับเยินราวกับถูกคนเขารุมทั้งหนึ่งร้อยรอบ ชุดผ้าไหมเนื้อดีขาดวิน มวยผม
ที่เคยเกล้าอย่างงดงามหลุดลุ่ย มิเหลือเค้าความสง่างามของคุณหนูชั้นสูง
อีกต่อไป

พักยกวิวาท อวี๋เมี่ยวฉีเห็นอวี๋เซียงยังมีสีหน้าสบายๆ ดังเดิม ถลึงตา
จ้อง ตะเบ็งเสียงสุดกำลัง “อวี๋เซียง สิบห้าปีที่ผ่านมาเจ้าเสพสุขพอแล้ว
หรือไม่ ข้าจะบอกให้ เจ้ามิใช่คนของสกุลอวี๋ แต่เป็นนางนอกคอกที่แมน
มุ่มผิดตัวเมื่อสิบห้าปีก่อนต่างหาก! ไม่แปลกใจบ้างหรือ พวกเรามีได้

ละม้ายคล้ายคลึงกันแม้แต่น้อย นั่นเพราะพวกเรามีใช้ฝาแฝดกัน พวกเรามีได้เกี่ยวพันกันทางสายเลือดแต่อย่างใด...”

เพราะนางเป็นสาเหตุให้สกุลเลิ่นล่มสลาย วันนี้เลิ่นหยวนฉีได้นั่งตำแหน่งจ้าวหยวนของแผ่นดิน ทั้งยังเป็นอาจารย์ของรัชทายาท และฮ่องเต้ยังไว้วางใจเธอไม่น้อย เชื่อเถิดว่าอีกไม่นานเธอต้องเผยความลับของนางออกมาให้คนทั้งแผ่นดินได้รู้เป็นแน่ อวี๋เมี่ยวฉีไม่มีอันใดให้เสียอีกต่อไป ไม่เพียงคนในห้องที่ได้ยินกันอย่างชัดเจน แม้กระทั่งสาวใช้บ่าวไพร่ที่ทำงานอยู่ด้านนอกก็ได้ยินครบทุกพยางค์เช่นกัน

เถาหงและหลิวลี่เบิกตากว้าง ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน เพราะอวี๋เซียงกัมหน้าดำ อวี๋ซืออวี๋จิ้งมองไม่เห็นสีหน้าของนาง รีบเอื้อมมือลูบหลังปลอบใจ อ้าปากอยากเอ่ยคำปลอบโยน แต่ก็ไม่รู้ว่าสมควรพูดเช่นใดดี

ยังไม่สาแก่ใจอวี๋เมี่ยวฉี ซี้ไปยังเครื่องประดับหุรหาล้าค่าบนโต๊ะเครื่องประทีปโคม “ของเหล่านี้สมควรเป็นของข้า” เลื่อนนิ้วซี้ไปยังถ้วยชามเครื่องเคลือบลายครามโบราณ “ของเหล่านี้สมควรเป็นของข้า” เปิดหน้าต่าง ซี้นิ้วไปยังสวนงดงามราวกับอยู่บนสรวงสวรรค์ “ของเหล่านั้นก็สมควรเป็นของข้าเช่นกัน ทั้งหมดที่สมควรเป็นของข้าล้วนถูกเจ้าแย่งชิง! คนที่สมควรถูกขับออกจากจวนคือเจ้า ไม่ใช่ข้า!”

เวลานั้นอวี๋เซียงถึงได้เงยหน้าขึ้นซ้าๆ ใบหน้าไร้ซึ่งความเสียใจหรือหยาดน้ำตา มีเพียงสายตาเฉยชาเท่านั้นที่ทอดมอง “ในร่างของท่านมีสายเลือดอวี๋ไหลเวียนอยู่แล้วอย่างไร ที่สำคัญกับท่านย่าและพี่ใหญ่มิใช่สายเลือดสาเหตุที่พวกเขาขับไล่ท่านออกจากจวน เพราะท่านทำตัวของท่านเอง เกี่ยวอันใดกับข้าด้วยเล่า ท่านอะอะไวยวายอันใดกับข้า มีผู้ใดอยู่บ้าง โยนนางออกจากเรือนของข้าประเดี๋ยวนี้!”

มิมีสาวใช้บ่าวไพร่คนใดในเรือนกล้าขยับตัว แม้กระทั่งเถาหงและหลิวลี่ยังยืนตัวแข็งที่อยู่ที่เดิม

อวี๋เมี่ยวฉีหัวเราะเสียงสูง ที่นางต้องการก็คือผลลัพธ์เช่นนี้ อวี๋เซียงมีความสุขทุกวันนี้ล้วนอาศัยตำแหน่งคุณหนูสายตรงของจวนโหว หากไร้ซึ่ง

ตำแหน่งนี้แล้ว อวี๋เซียงจะยังไปมีฤทธิ์อันใดได้อีก อย่างไรก็เป็นเพียงนางนอกคอกที่ไร้หัวนอนปลายเท้าเท่านั้น!

อวี๋เซียงเลิกคิ้วสูง เริ่มมีโทสะบ้างแล้ว

อวี๋ซืออวี๋ตะเบ็งเสียง “เหม่ออันใดกันอยู่ ยังไม่รับโยนคุณหนูสามออกไปอีก! เรือนนี้เป็นของผู้ใด พวกเจ้าลืมไปหมดแล้วหรือ!”

เถาหงและหลิวลวี่ถึงรวบรวมสติกลับคืนมา ก้าวเท้าขึ้นหน้าจับแขนอวี๋เมี่ยวฉีไว้ สาวใช้บ่าวไพร่ด้านนอกยังมีล้าขยับตัวดั่งเดิม พอดีกับเวลานั้นที่หมาห่มัววกระหิดกระหอบก้าวเข้ามา เพราะได้ยินข่าวเพลิงไหม้ในเรือนหลังน้อยนี้

อวี๋เมี่ยวฉีทั้งตะทั้งถีบเถาหงและหลิวลวี่ นางยิ้มกว้างเต็มใบหน้าเมื่อเห็นหมาห่มัววมาถึง สะบัดสาวใช้ทั้งสองออกไปข้างนอก เดินไปล้างหน้าที่อ่างน้ำริมหน้าต่าง เงยหน้าขึ้นพูดซ้ำชุดทุกพยางค์ “จงกลับไปแจ้งท่านย่าบอกนางว่าอย่าได้ล่าเอียงจนเกินไป ขับข้าออกจากจวนก็เท่านั้น ระวังข้าจะโพนทะนาเรื่องชาติกำเนิดที่แท้จริงของอวี๋เซียง เพี้ย! จวนหย่งเล่อโหวอันยิ่งใหญ่ละทั้งสายตรง แต่กลับเลือกเก็บนางนอกคอกไว้แนบอก เช่นนี้สมเหตุสมผลแล้วหรือ ได้หล้ามีครอบครัวใดบ้างที่เย็นชากับสายเลือดเดียวกันเช่นนี้!”

ซูหยินผู้เฒ่าและท่านโหวรักใคร่คุณหนูเซียงเออร์มากเพียงใด หมาห่มัววย่อมรู้ดีแก่ใจ หากอวี๋เมี่ยวฉีนำเรื่องออกไปโพนทะนาภายนอกจริง คุณหนูเซียงเออร์ที่ล่วงเกินชนชั้นสูงตั้งมากเท่าไร จะไม่ถูกคนเขารุมทั้งเนื้อเอาหรือ ต่อให้เป็นท่านโหวก็คงช่วยไม่ไหว!

ระหว่างที่หญิงชราลังเล อวี๋เมี่ยวฉีใช้ผ้านุ่มซับน้ำบนใบหน้าจนสะอาด เดินย้อนกลับมาหย่อนตัวลงนั่งหน้าโต๊ะเครื่องประพินโฉมของอวี๋เซียง หยิบปิ่นกวนหยกสลักลายดอกบัวปักลงบนมวยผมที่หลุดลุ่ยของตน เอียงหน้าซ้ายขวาสองคั่นมอง “จงกลับไปแจ้งท่านย่า ทำลายข้าเท่ากับทำลายอวี๋เซียง หากต้องการให้ข้าเจียบเสียงลง ก็จงยกเรือนหลังนี้ให้ข้า”

นางหมุนตัวกลับ เหยียดยิ้มเยาะให้อวี๋เซียงและอวี๋ซืออวี๋

อวี๋เซียงรู้อยู่แล้วว่ามีอาจสลดชาติกำเนิดที่แท้จริงออกจากชีวิต อวี๋เมี่ยวฉีที่ถือไฟเหนือกว่าซ้ำเร็วต้องใช้เรื่องนี้มาข่มขู่นางแน่ แต่คาดไม่ถึงว่าจะเป็นวันนี้ ระหว่างลี้แล้วสมควรคอยให้หรือได้กลับดี อวี๋เซียงถาม ลีหน้าเคร่งขรึม “ครอบครัวที่แท้จริงของข้า พวกเขายู่ที่ใด” เรื่องนี้ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องถามให้ชัดเจน

เป็นวูบหนึ่งที่ดวงตาของอวี๋เมี่ยวฉีเข้มแสงขึ้น ยังไม่ทันตอบคำถาม เฝิงหมั้วม้วนเดินเข้ามาพร้อมสาวใช้ร่างใหญ่หลายนาง ไม่แม้แต่จะเหลียวตามอง อวี๋เมี่ยวฉี นางพูดกับอวี๋เซียงด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “คุณหนูเซียงเอ๋อร์ บ่าวได้รับคำสั่งจากท่านโหวให้มาช่วยท่านย้ายของเจ้าค่ะ ท่านโหวว่าเรือนหลังนี้ เปดเปื้อนสิ่งโสโครกแล้ว มีอาจอยู่อาศัยได้อีกต่อไป”

“ย้ายไปที่ใด” อวี๋เซียงตื่นตะลึง ผ่าอุ้งที่ประทับห้องอยู่หล่นลงเตียง เพราะนางลืมประคองไว้

“ย้ายไปยังเรือนจิงฟูเจ้าค่ะ บ่าวให้สาวใช้ทำความสะอาดไว้เรียบร้อยแล้ว เพียงย้ายของเข้าไปที่พร้อมอยู่อาศัยเจ้าค่ะ” พูดพลางก้าวเดิน ดิ่งป็นออก เฝิงหมั้วม้วนวางปืนกวนที่ดิ่งออกจากมวยผมของอวี๋เมี่ยวฉีใส่ในกล่องเดิม ส่งต่อให้สาวใช้ด้านหลัง สิ่งเสียงเข้มให้พวกนางเก็บเสื้อผ้า เครื่องประดับ เครื่องใช้ และเครื่องเรือน แม้กระทั่งผ้าผืนหรือผ้าคลุมเตียง ก็ต้องปลดไปให้ครบทุกชิ้น ต้นไม้และดอกไม้ที่สวนด้านนอก ต้นไต้ ถอนได้จงถอนออก ต้นไต้ถอนไม่ได้จึงทำลายทิ้งให้หมด ห้ามเหลือไว้แม้แต่กิ่งก้านเดียว

เรือนจิงฟูเป็นเรือนหลังเดียวภายในจวนหย่งเล่อโหวที่ใช้ผนังร่วมกัน กับห้องหนังสือของอวี๋ผืนเหยียน มีขนาดใหญ่กว่าเรือนหลังนี้เกือบสองส่วน คำของเฝิงหมั้วม้วนที่ว่าทำความสะอาดไว้เรียบร้อยแล้ว คาดว่าคงได้รับคำสั่งจากอวี๋ผืนเหยียนพักใหญ่ๆ แล้วแน่

สาวใช้ที่ติดตามเฝิงหมั้วม้วนมาลงมือว่องไว เพียงแค่คนเดียวก็สามารถโยกย้ายของจากเรือนหลังนี้ไปยังเรือนจิงฟูได้ครบทุกสิ่ง เวลานี้ในห้องกว้าง ทั่วทั้งไวเพียงอวี๋เมี่ยวฉีที่เบิกตากว้างและอวี๋ซืออวี๋ที่เหยียดยืมเยาะเท่านั้น

“คุณหนูสาม เป็นอย่างที่ท่านปรารถนาแล้ว นับจากนี้เป็นต้นไปเรือนหลังนี้จะ为您的ท่าน ท่านโหวผากำลังมาว่า หากต้องการดำรงตำแหน่งคุณหนูสายตรงจวนโหวต่อ ก็จงปิดปากในแน่น” เฟิงหมั้วหมั้วหมุนตัวกลับเห็นอวีเซียงเตรียมออกนอกห้อง อวีเซียงรีบก้าวเท้าตาม

หมายความว่าอย่างไร จะทิ้งให้นางอยู่ในเรือนว่างเปล่าเช่นนี้หรืออวีเมี่ยวฉีก้าวขึ้นหน้าสองก้าว และหยุดอยู่กับที่ ว่ากันว่า “จะขว้างหนูก็กลัวกระตบของมีค่าอื่น”¹ คาดไม่ถึงว่าตำแหน่งคุณหนูสายตรงของจวนโหวที่นางคิดว่าล้ำค่าเหนือสิ่งใด กลับกลายเป็นเพียงหนูที่คนเขามักล่าขว้างทิ้งเพราะกลัวกระตบของสิ่งอื่นที่ล้ำค่ากว่าอย่าง...อวีเซียง

พวกเขากล้าทำกับนางเช่นนี้! ในดวงตาคู้งามเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น

ยังไม่ทันพ้นประตูห้องนอน อวีเซียงยกมือส่งสัญญาณให้เฟิงหมั้วหยุดเข็นรถ นางเหลียวกลับไปมอง ชีไปยั้งอ่างน้ำริมหน้าต่าง “เกือบลืมนไปแล้ว พี่สาม น้ำที่ท่านใช้ล้างหน้าและผ้าที่ท่านใช้เช็ดหน้าเมื่อครูเป็นของเหลือจากที่ข้าใช้ทำความสะอาด ‘ตรงนี้’” อวีเซียงก้มลงมองตรงนั้นของตนเอง ก่อนเงยหน้ามองอวีเมี่ยวฉี “หวังว่าใบหน้าของท่าน...จะสะอาดสดชื่นเหมือนกับ ‘ตรงนี้’ ของข้า”

ทุกคนในห้อง “...”

อวีเมี่ยวฉีตาลุกลนแทบหลุดออกจากเบ้า

อวีเซียงหัวเราะเสียงเบา พยักหน้าให้เฟิงหมั้วหมั้วเข็นรถต่อ เฟิงพันประตูห้องนอนไปได้ไม่กี่กลได้ยินเสียงกริรร้องดังไล่หลังมา

อวีเซียงจัดของเข้าเรือนหลังใหม่เรียบร้อย อวีเซียวักยังหัวเราะคิกคักเช่นเดิม “ไฉ่หย่า น้องเล็ก เจ้านี้เหลือเกินจริงๆ เชื่อเถิดว่าน้องสามต้องกลืนข้าวไม่ลงหลายวันแน่” หัวเราะเสร็จนางถอนหายใจ “ชื่อเสียงจวนโหวของ

¹สำนวนจีน หมายถึง อยากรู้อยากเห็นจนกลัวกระตบคนดีที่อยู่ข้างๆ

พวกเราถูกนางทำเสียจนป็นปี เกรงว่าวันหน้าคงมีมีสูหยินหรือคุณหนูคนใด ยอมเป็นแขกในจวนของเราอีกแน่”

อวีเซียงยังคงกอดผ้าอุ่นประคบท้องไว้แน่น น้ำเสียงไม่เดือดร้อน “ท่านไม่รู้หรือ ก่อนหน้านั้นจวนหย่งเล่อโหวของพวกเราที่ขึ้นชื่อเรื่องความ ไร้ระเบียบ ชื่อเสียงมิได้ดิงามแต่อย่างใดอยู่แล้ว สิ่งใดที่สมควรทำก็จงทำ สิ่งใดที่สมควรหลีกเลี่ยงก็จงหลีกเลี่ยง ระหว่างชนชั้นสูงทั้งหลาย...รักษา ระยะห่างไม่มากไม่น้อยเกินไปก็พอแล้ว”

อวีซืออวีพยักหน้า ถามด้วยความสงสัย “ในเมื่อนางโพทะนาเรื่อง ขาดิกานิดที่แท้จริงของเจ้าแล้ว เจ้ามีแผนรับมือเช่นไร เมื่อครู่เสียงของนาง มิใช่เบาๆ คนเขาคงได้ยินทั่วทั้งจวนแล้วแน่ ยิ่งยามนี้นางเป็นผู้ปกครองจวน ระเบียบใดล้วนหย่อนคล้อยลงเกือบหมด อาจมีสาวใช้หรือบ่าวไพร่หัวแข็ง ที่คิดลองดี...”

อวีเซียงแค้นยี้มเย็น “ต่อให้มีตำแหน่งคุณหนูสายตรงจวนโหว พ่วงท้าย ข้าก็มีใช้รูปปั้นให้คนเขาเขวี้ยงหินใส่...”

“ใครจะเขวี้ยงหินใส่เจ้า” เสียงเย็นชาคั่นหูดังขึ้น เด็กสาวทั้งสอง หันกลับมามอง เห็นอวีผืนเหียนรูปร่างสูงใหญ่เดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

อวีซืออวีรีบลุกขึ้นยอบกายคารวะ “พี่ใหญ่ ช่องใต้ทางนั้นทรงเป็น เช่นไรบ้างเจ้าคะ”

อวีผืนเหียนไม่ตอบคำถาม เดินตรงไปหาอวีเซียง วางมือใหญ่ลงบน ผ้าห่มบริเวณหน้าต่างของเด็กสาว ถามย้ำอีกครั้ง “ผู้ใดต้องการเขวี้ยงหิน ใส่เจ้า จงเล่าให้พี่ฟังประเดี๋ยวนี้ พี่จะตัดแขนมันผู้นั้นออกมาเอง” เลื่อนมือ เข้าได้ผ้าห่ม กระตุกสายคาดเอว สัมผัสเนื้อนุ่มดำนิน

อวีเซียงพยายามสุดชีวิตที่จะคุมส้นหน้าให้เป็นปกติ รีบตะครุบมือใหญ่ ของเขาไว้ พุดเสียงดัง “มีมีผู้ใดเขวี้ยงหินใส่ข้าทั้งนั้น ข้าเพียงยกตัวอย่าง ก็เท่านั้น พี่ใหญ่ ตกลงช่องใต้ทางนั้นทรงรับสิ่งอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

อวีผืนเหียนยอมเลื่อนมือออก เห็นใบหน้านางยังขีดข่วนไร้สีเลือด จึงลุกไปหยิบผ้าห่มมาห่มให้อีกชั้น ก่อนตอบซ้ำๆ “ช่องใต้มีรับสั่งให้ข้าหยุดงาน

ครึ่งเดือน และพระราชทานหมั่มวี่สึคนเพื่ออบรมเมี่ยวฉีโดยเฉพาะ”

ในเมื่อต้องเต็มอบหมั่มวี่ให้ นั่นหมายความว่ายังมีอาจขับไล่อวีเมี่ยวฉีออกจากจวนหย่งเล่อโหว่ได้ในเวลานี้ อวีซืออวีผิดหวังยิ่ง

อวีเซียงกลับไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อย ซาดิกำเนิดที่แท้จริงของนางเพิ่งหลุดออกจากปากอวีเมี่ยวฉี เฝิงหมั่มวี่ก็พาคนบุกเข้ามาทันที ทั้งยังเก็บกวาดเรือนจึงฟู่หลังนี้ไว้เรียบร้อยแล้ว อวีเซียงไม่สงสัยเลยว่าทุกการกระทำของอวีเมี่ยวฉีต้องเป็นไปตามแผนของพี่ชายสกุลอวีคนนี้แน่ อวีผินเหยียนอยากทำลายกำแพงที่ชื่อ “พื่นน้อง” ซึ่งกั้นกลางระหว่างเขากับนางอยู่แล้ว แต่ไม่อยากจะกลายเป็นคนไร้คุณธรรมในสายตาของนาง จึงยืมมืออวีเมี่ยวฉี

ว่ากันตามจริง อวีเซียงก็รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้างเหมือนกัน...เป็นความไม่พอใจที่เกิดขึ้นจากความหวาดกลัว บางทีอาจเพราะโชคชะตาที่ไม่สามารถกำหนดได้ด้วยตนเอง เบื้องบนลิขิตให้ชีวิตนางเป็นดั่งไม้ต้นหนึ่ง ปักลงที่ใดเติบโตใหญ่ ณ สถานที่แห่งนั้น หากวันใดเจ้าของผืนดินไม่อยากจะปลูกไม้ต้นนี้แล้ว ชุตราภอนโค่นโยนทิ้งลงน้ำ นางก็คงมีหนทางเอาชีวิตรอดเป็นแน่

แล้วนางรักอวีผินเหยียนหรือไม่ แน่หนอนว่ารัก! ไม่ว่าเป็นความรักอย่างพื่นน้องหรือความรักอย่างชายหญิง สำหรับอวีเซียงแล้วไม่แตกต่างกัน แม้แต่น้อย นางเพียงยังไม่พร้อมยอมรับการเปลี่ยนแปลง สัมพันธ์ของพื่นน้องยังยืนจบจนสิ้นลม แต่สัมพันธ์ของสามีภรรยาเล่า โดยเฉพาะในยุคที่บุรุษมีหลายภรรยาด้วยแล้ว นางกลัวว่าวันใดวันหนึ่งความรักที่อวีผินเหยียนเคยมีให้นางจะลดน้อยถอยลง หากวันนั้นมาถึงจริง ๆ นางจะยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีท่านยาซึ่งเป็นคนที่นางและเขารักมากที่สุดในโลก สุธยีนผู้เฒ่ารักนางเมตตานางยิ่งกว่าหลานสาวแท้ ๆ ในสายตาของหญิงชราไม่ว่าจะเกี่ยวพันกันทางสายเลือดหรือไม่ อวีเซียงจะเป็นน้องสาวของอวีผินเหยียนตลอดไป! วันนี้นี่หญิงชรารักนางมากเพียงใด วันหน้าหลังรู้ความจริงเรื่องความรู้สึกของคนทั้งคู่ หญิงชราจะยิ่งเกลียดนางมากเท่านั้น เกลียด

อย่างที่ต่อให้เหลือแต่ป้ายวิญญาณก็ไม่ยอมร่วมจุดธูปไหว้ ต่อให้หัวใจของ
อวี๋เซียงแข็งดั่งหินผา นางก็มีอาจทนรับสายตาเกลียดชังของท่านย่าได้

